

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ὑπεκκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνν δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηννοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

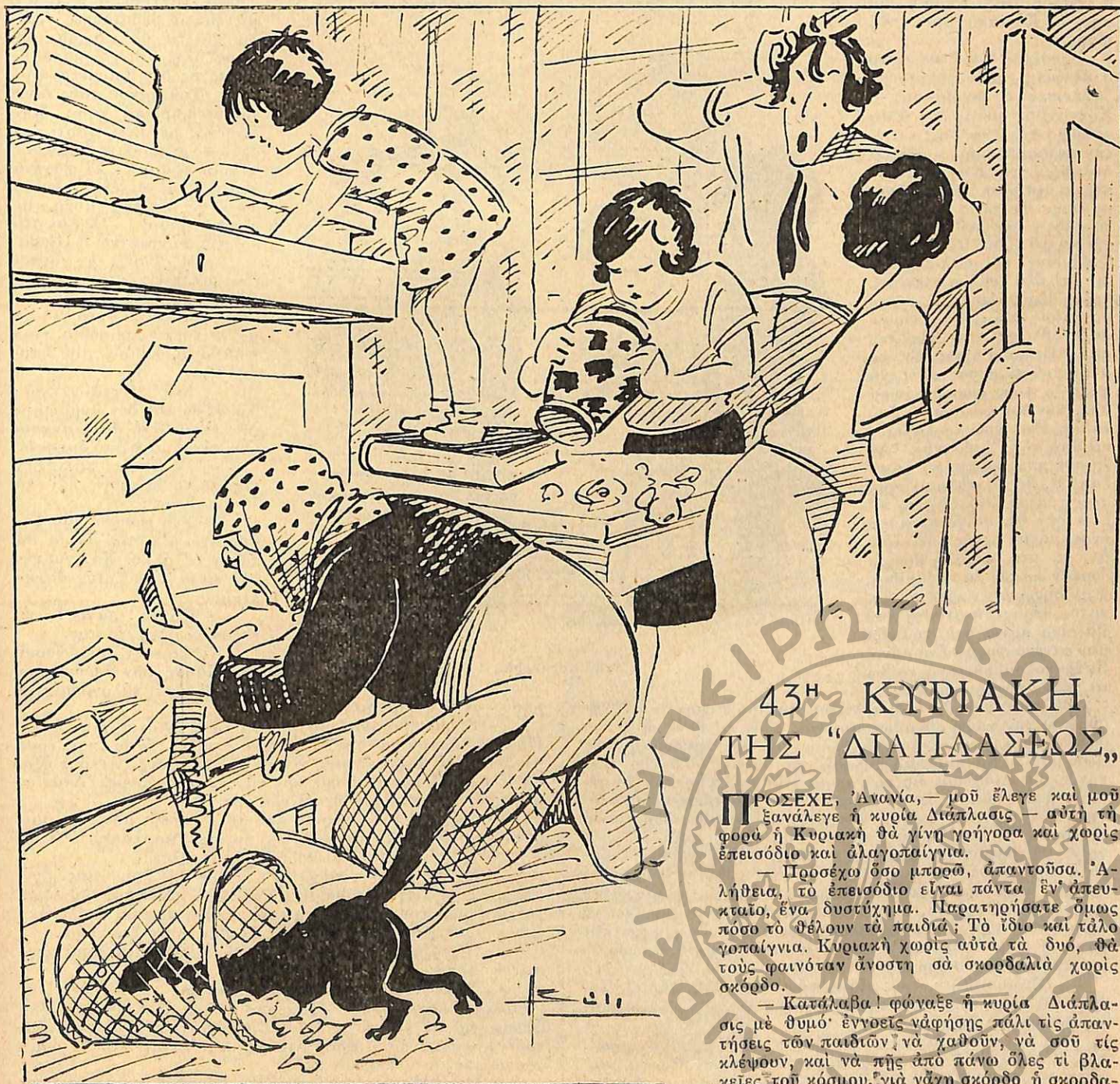
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθῆναι, 12 Αὐγούστου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 37

43^Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΠΡΟΣΕΧΕ, Ἀναγιά, — μοῦ ἔλεγε καὶ μοῦ
ξανάλεγε ἡ κυρία Διάπλασις — αὐτὴ τῇ
φορᾷ ἡ Κυριακὴ θὰ γίνῃ γρήγορα καὶ χωρὶς
ἐπεισόδιο καὶ ἀλαγοπαίγνια.

— Προσέχω ὅσο μπορῶ, ἀπαντοῦσα. Ἀ-
λήθεια, τὸ ἐπεισόδιο εἶναι πάντα ἐν' ἀπεν-
καταίῳ, ἓνα δυστύχημα. Παρατηρήσατε ὅμως
πόσο τὸ θέλουν τὰ παιδιὰ; Τὸ ἴδιο καὶ τὰλο
γοπαίγνια. Κυριακὴ χωρὶς αὐτὰ τὰ δύο, θὰ
τοὺς φαινόταν ἄνοστη σὰ σκορδαλιὰ χωρὶς
σκόρδο.

— Κατάλαβα! φώναξε ἡ κυρία Διάπλα-
σις με θυμὸν ἐννοεῖς νάφήσης πάλι τίς ἀπαν-
τήσεις τῶν παιδιῶν; νὰ χαδοῦν, νὰ σοὺ τίς
κλέβουν, καὶ νὰ πῆς ἀπὸ πάνω ὅλες τί βλα-
κείες τοῦ κόσμου, γὰρ νάχη σκόρδο ἡ σκορδα-
λιά σου!

— «Α, όχι! Άπεναντίας θα πάρω μέτρα και προφυλάξεις. Άν τὸ ἐπεισόδιο εἶναι κάτι κακό κι' ὅταν ἔρχεται μόνο του, πόσο μάλλον ὅταν τὸ προκαλοῦμε ἑστω καὶ μετὴν ἀθέλητη ἀμείλεια μας. Όχι, ὅχι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ προσέξω ἐξαιρετικά. Θὰ φυλαχτῶ κι' ἀπὸ ἀλογολοπαίγνια. Σὰς δίνω τὸ λόγο μου.

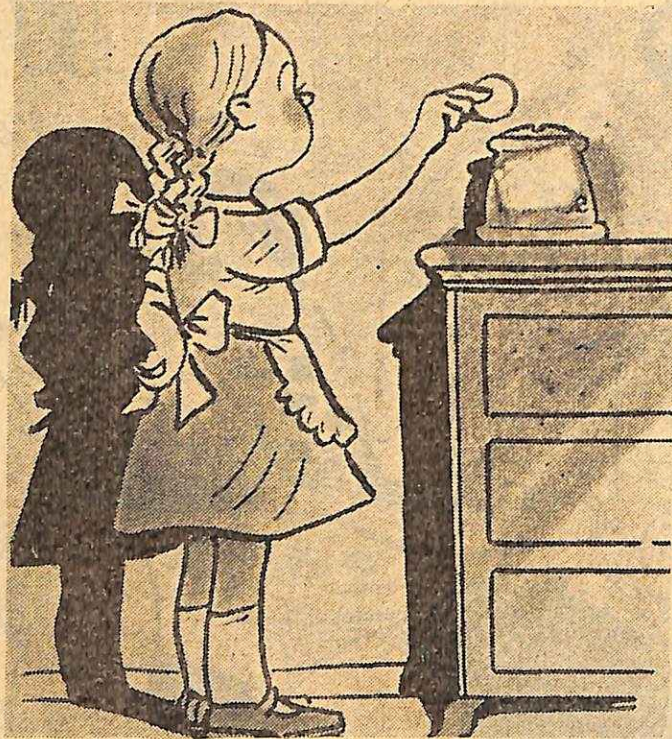
Ἐλεγα τὴν ἀλήθεια. Κι' ἐν' ἀπὸ τὰ πολλὰ προφυλακτικά—ἀντιεπεισοδιακά νὰ πῶ—μέτρα πού πῆρα, ἦταν κι' αὐτό: Γιά νὰ μὴ μπορέσει κανένας Χρῦσανθος νὰ μοῦ κλέψῃ ὅλες μαζί τὶς ἀπαντήσεις, τὶς φύλαγα χωριστά. Ἀφοῦ δηλαδὴ τὶς διάβασα ὅλες, τὶς χώρισα σὲ σωρούς—ἔδω οἱ φιλόδοξοι, ἐκεῖ οἱ πατριώτες, ἐδὼ οἱ Διαπλάσφιλοι, ἐκεῖ οἱ ταξιδιωτές κτλ. κτλ.—καὶ κάθε σωρὸ, καμωμένο δεματάκι, τὸν φύλαξα καὶ σ' ἄλλο μέρος—τὸν ἕνα σ' αὐτὸ τὸ συρτάρι, τὸν ἄλλον σ' ἐκεῖνο, τὸν τρίτο στὴ βιβλιοθήκη, τὸν τέταρτο σ' ἕνα ντουλαπάκι καὶ καθέξῃς. Ὅταν ἤθελα νὰ ξανακοιτάξω, νὰ μελετήσω κανένα σωρὸ, τὸν ἔπαιρνα, ἔκανα τὴ δουλειά μου, κι' ἔπειτα τὸν ξαναφύλαγα στὸ ἴδιο μέρος. Κι' ἔλεγα τριβώντας τὰ χέρια: «Κόπιασε, κύριε Χρῦσανθε, νὰ μοῦ κλέψῃς πάλι τὴν Κυριακή! Εἶναι δυνατὸ νὰ ξεκαλίσῃς, νὰ ξετρουπώσῃς καὶ νὰ πάρῃς ὅλους τοὺς σωρούς; Ἐνα μόνο κι' ὁ κόσμος ὅλος. Κακὸ βέβαια κι' αὐτό, ἂν θὰ τὸ κατορθώσῃς, ἡ Κυριακή ὅμως θὰ γίνῃ!»

Φυσικά, δὲν ἦταν μόνο ὁ κλέφτης πὺν φοβόμουν. Ἀλλ' ὅσοι ὁ κακομοῖρος ὁ Χρῦσανθος μετὰ τὴν ἀποκάλυψή τῆς κλεψίας του, τὴν περασμένη ματαιωθείσα πολυθρόνη Κυριακή, δὲν περνᾶ πιά οὔτε ἀπὸ τὸ δρόμο μας. Φαίνεται πὺς ἀπὸ τὸ χάριτῃ τῶν Ἀθηνῶν ἔχει σβύσει τὸ «ὁδὸς Εὐριπίδου». Φοβόμουν καὶ φυλαγόμουν κι' ἀπ' ὅλα τὰλλα: φωτιά, νερό, ἀέρα, ἄλλοι ζωο, μωρὸ παιδί, κι' ὅ, τι θὰ μπορούσε νὰ βλάψῃ τὴν Κυριακή μας. Ἐνόμιζα ὅμως πὺς τὸ μέτρο πὺς εἶχα σφισθεῖ, νὰ φυλάγω τοὺς σωρούς χωριστά, τὴν προφύλαγα κι' ἀπὸ τὰλλα ὅλα, ὅσο τουλάχιστο κι' ἀπὸ τὸν Χρῦσανθο. Ἀν ἔπαινε π. χ. φωτιά τὸ ντουλαπάκι, θὰ τὴ σβύναμε πρὶν πιάσει κι' ἡ βιβλιοθήκη, κι' ἔτσι δὲν θὰ καιγόταν παρὰ ἕνας μόνο σωρὸς. Τὸ ἴδιο ἂν, σὲ μιὰ μεγάλη βροχή, ἔρρεαν κάπου τὰ κεραμίδια, ἢ ἂν σηκώνονταν κανένας δυνατὸς ἀέρας τὴ στιγμή πὺς θὰ εἶχα πάνω στὸ τραπέζι μου κανένα σωρὸ—ἕνα μόνο. Κι' ἐξακολουθοῦσα νὰ τριβῶ τὰ χέρια εὐχαριστημένος.

Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, τελείωσε ἡ προκαταρκτικὴ ἐργασία πὺς τὴν κάνω συνήθως μοναχός μου, κι' ἤρθε ἡ ἡμέρα πὺς ἐπρεπε νὰ γίνῃ κι' ἡ ἄλλη, πὺς τὴν κάνουμε πάντα ὅλοι μαζί. Νὰ μαζευθῇ δηλαδὴ τὸ σπιτικό δόλερο, ἀπὸ τὴν κ. ρία Διάπλασι ὡς τὴν κυρία Πίσσα, νὰκούσῃ τὴν εἰσήγησή μου καὶ τὶς ἀπαντήσεις πὺς θὰ διάβαζα, νὰ σχολιάσῃ, νὰ κρίνῃ, νὰ ἐγκρίνῃ, νὰ πορρίνῃ καὶ νὰ αποφασίσῃ γιὰ τὰ Βραβεῖα. Ἡ μεγάλη αὐτὴ συνεδρ. αὐτὴ εἶναι, πὺς λέμε, «ἡ κρίσις τῆς Κυριακῆς». Καὶ τὴν ἀγαποῦμε ὅλοι, γιὰ τὸ γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως, ἐκεῖνες τὶς ὥρες, εἰν' ἐν' ἀληθινὸ σαλόνι, ὅπου προσέρχονται τὰ Διαπλάσφιλα, καὶ τὸ καθένα, δελεῖ ἡ θαρρετὴ, μὰ πάντα ἔξυπνα καὶ νόστιμα, λέει τὴ γνώμη του, τὴν ἰδέα του, ἀπαντώντας τὴν ἐρώτησιν πὺς τοῦ κάνει ἡ οἰκοδόμησις. Γι' αὐτὸ μὲ μεγάλη χαρὰ ἀκούω τὸ σπιτικό τὴν πρόκλησή μου.

—Ἐτοιμασθῆτε, τοὺς εἶπα, αὔριο τὸ πρωί, ἀπὸ τὶς ἐννεα. Θὰ μαζευτοῦμε γιὰ τὴν Κυριακή. Ἀν θέλῃ, ἐννοεῖται, καὶ ἡ κυρία Διάπλασις...

Μὰ ναι, ἡ κυρία Διάπλασις ἤθελε. Καὶ τὸ ἄλλο πρωί, ἅμα σηκώθηκα, ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰνοῖξω τὰ...καταφύγια καὶ νὰ βγάλω τοὺς σωρούς. Νὰ ὁ πρῶτος, ὡραῖα! Νὰ κι' ὁ δεύτερος, λαμπρά! Νὰ κι' ὁ τρίτος, περίφημα!...

Στὸν Κουμπάρᾳ

Ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος, ὁ ἕκτος, ἔξοχα!... Δὲν μένει παρὰ ὁ ἕβδομος... Μὰ γιὰ στάσου. Αὐτὸν πὺς τὸν ἔχω; Μοῦ φαίνεται πὺς ὅλα τὰ καταφύγια τὰ ἔχω ἀνοίξει. Συρτάκια, ντουλαπάκια, βιβλιοθήκες... Ἄλλο δὲν θυμοῦμαι. Θυμοῦμαι ὅμως πολὺ καλὰ πὺς οἱ σωροὶ ἦταν ἐπτά. Πὺς ἔβαλα λοιπὸν τὸν ἕβδομο—ἕνα μεγάλο σωρὸ πὺς ἔγραφε στὸ κάλυμμά του «Θρησκεία», γιὰτὶ περιλάμβανε τὶς ἀπαντήσεις ἐκείνων πὺς θὰ ἔδιναν τὸ χιλιάριό τους γιὰ ἐκκλησίες, λειτουργίες, ἅγιες εἰκόνες, κερὰ, τάματα κτλ. Προσπαθῶ νὰ θυμῶ τίποτα! Ἀρχίζω νὰ ψάχνω στὴν τύχη! τίποτα! Σὲ κανένα συρτάρι, σὲ κανένα μέρος, σὲ κανένα μυθὸ ἢ βυθὸ, δὲν ὑπάρχει ὁ σωρὸς πὺς λείπει. Δὲν τριβῶ πιά τὰ χέρια τὰ χτυπῶ ἀπὸ ἀπελπισία. Καὶ βγάξω τὶς φωνές:

—Τρεχάτε! βοηθάτε! χάθηκα!...
—Χάθηκες;
—Ὁχι ἐγώ, παρὰ ὁ μεγαλύτερος σωρὸς τῆς Κυριακῆς!
—Σοῦ τὸν ἔκλειψε ὁ Χρῦσανθος;
—Ὁχι, ἀλλὰ δὲν θυμοῦμαι πὺς τὸν καταχώνιασα.
—Μὴν κάνῃς ἔτσι. Ἀφοῦ εἶναι δὴ μέσα θὰ τὸν βροῦμε. Μπᾶ!

Κι' ἡ κυρὰ-Μάρθα, ἡ δώδεκα ἀδερφές μου κι' ἡ Πίσσα ἀρχίζουν τὸ ψάξιμο. Στὴν ἀρχὴ ἦσαν, ταχτικά, μ' ἐλπίδα ἢ μᾶλλον μὲ βεβαιότητα. Ἀλλὰ ἔπειτα μὲ φούρια, μὲ παραζάλη. Γιὰτὶ ὁ καταζητούμενος δὲν βρίσκεται πούθενά. Τοῦ κάνουν τοὺς δίνω χαρακτηριστικά του: διπλωμένος μὲ μπλε χαρτί καὶ δεμένος μὲ κόκκινο σπάγγο. Τέτοιο πράγμα! Σὲ κανένα συρτάρι, σὲ κανένα ντουλαπάκι, σὲ κανένα μυθὸ, σὲ κανένα βυθὸ... Ὡς καὶ στὸ καλάθι μου ψάχνει ἡ Πίσσα.

—Μ' ἀνοίξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε; σταυροκοπιέται ἡ κυρὰ-Μάρθα.
—Ἦταν κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ λείψῃ τὸ ἐπεισόδιο, εἶπε ἡ Ἀγάπη. Κρίμα πὺς ὑποσχόσουν.
—Καὶ τί φταίω ἐγώ; Τὸ θέλω πὺς δὲν θυμοῦμαι; Δὲν εἶναι ἀπὸ ἀμεμνήσια μου, εἶναι μόνον ἀπὸ ἀμνησία.
—Τὸ ἔκαμες πάλι! Δὲν εἶπαμε νὰ λείψουν καὶ τὰ λογοπαίγνια;
—Στὴ φούρια μου ξεθυμαίνω μ' αὐτό. Τώρα θὰ κάμω κι' ἄλλο. Νά, γιὰ τὴν ἀμνησία μου ζητῶ ἀμνηστία.
—Πάγος! πάγος! φώναξαν οἱ ἀδερφές μου.
Κι' ἔτρεξαν νὰ δώσουν τὴν εἰδηση τῶν ἀπενκαταλῶν—μαζί καὶ τὰ λογοπαίγνια

μου—στὴν κυρία Διάπλασι.

—Ἐ, συνηθισμένα τὰ βουνὰ ἀπὸ χιόνια, εἶπε αὐτή. Πάλι καλά πὺς χάθηκε ἕνας μόνο σωρὸς, ἔστω καὶ τόσο μεγάλος. Ἡ Κυριακή μας γίνετε καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἔξῃ. Κι' ἔλατε νὰ τὴν κάμουμε καὶ νὰ ξεμπερδεύουμε. Ἀνανία, πάρε τὴν ἀμνηστία σου καὶ κόπιασε.

Κουβίλησα τοὺς σωρούς ἀπὸ τὸ Γραφεῖο μου καὶ μαζευτήκαμε ὅλοι στὸ γραφεῖο τῆς κυρίας Διαπλάσεως. Τότε ἡ κυρὰ-Μάρθα, πὺς εἶναι πολὺ θρησκή, εἶπε:

—Κρίμα ὡς τόσο νὰ χάθῃ ὁ σωρὸς τῆς θρησκείας. Ἐγὼ πολὺ εὐχαριστῶς θὰ ἐβράβευα ἕνα καλὸ παιδί πὺς θὰ ἔδινε τὸ χιλιάριό του γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ εἰκόνα σὲ μιὰ ἀτελειωτὴ ἐκκλησία, ἢ γιὰ νὰ λειτουργηθῇ ἕνα μακρυνὸ ξωκκλήσι.

—Ὁὖ, αὐτὰ εἶναι ἀναχρονισμοί, εἶπε κάπως ἀσυλλόγιστα ἡ Ἐλπίς.

—Σιωπή! φώναξε ἡ κυρία Διάπλασις. Αὐτὰ δὲν εἶναι καθόλου ἀναχρονισμοί. Προπέρου ἀκόμα, ὁ κ. Φαίδων δὲν ἔδωσε γιὰ νὰ γίνῃ ἕνας ἅγιος Γρηγόριος στὸ οἰκονοστάσι τοῦ γειτονικοῦ μας Ἀγίου Δημητρίου; Εἶναι λοιπὸν ἀναχρονιστικὸς ὁ κ. Φαίδων;

—Ὁχι βέβαια, εἶπα ἐγώ. Κι' ὁ χαμένος σωρὸς—πὺς νὰ εἶναι; Τί νὰ κάνει; ἀραγε νὰ μὲ θυμᾶται;—εἶχε πολὺ κα-

λὲς ἀπαντήσεις. Καὶ θυμοῦμαι τώρα μιὰ: Κάποτε ὁ Κορυδαλὸς, ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ μὴ ἀπορριφθῇ στὰ Μαθηματικά, ἔταξε στὸ σοφὸν ἅγιο Διονύσιο τὸν Ἀρεοπαγίτη «ἕνα κερὶ ἔστω τὸ μπῶί του» Ὁ Ἅγιος, λέει, τὸν ἐφώτισε καὶ πέτυχε. Ἀλλὰ λεπτὰ γιὰ νὰ κάμῃ τὸ κερὶ του, ὁ Κορυδαλὸς δὲν εἶχε, κι' ὅλο τὸ ἀνέβαλλε μὲ τύψη καὶ μὲ φόβο, μὰ τὴ θυμῶταν καὶ τὴν παροιμία «μὴν τάξῃς ἁγίου κερὶ καὶ μικροῦ παιδιοῦ κολουῦρι». Αὐτὸ λοιπὸν σκέφθηκε μὲ τὴν ἐρώτησιν τῆς Κυριακῆς μας: ἂν τοῦ ἔδινε κανένας χίλιες δραχμές, τὸ πρῶτο πὺς θὰ ἔκανε θὰ ἦταν ἕνα «χοντρὸ κερὶ σὴν τὸ μπῶί του», νὰ τὸ πῇ στὸν Ἅγιο Διονύσιο.

—Εὐπόλιτος; ρώτησε μὲ κάποια εἰρωνεία ἡ Ἐλπίς.

Ἀλλὰ τὴ φωνὴ τῆς τὴ σκέπασε ἡ ἀναφώνησις τῆς κυρὰ-Μάρθας:

—Μπράβο, παιδί μου! ὁ Θεὸς κι' ὁ Ἅγιος νὰ σὲ φυλάῃ!

—Ἄς εἶναι, εἶπα τότε ἐγώ, ἡ Κυριακή μας, πὺς τὴ λένε καὶ Κερακὴ, δὲν πιστεύω, νὰ πληττεῖται στὰ καίρια ἐπειδὴ θὰ λείψουν τὰ κερὰ μερικῶν παιδιῶν...

Δὲν περιγράφεται τὸ τί ἔγινε μὲ τὸ καινούργιο μου ἀλογολοπαίγνιο. Ἡ κυρία Διάπλασις φώναξε νὰ μὴ ῥίξουν ἄλλο πάγο στὸ ψηγεῖο, οἱ ἀδερφές μου ζήτησαν τὶς γούνες τους, κι' ἡ Πίσσα ἀπὸ χεμωνιάτικη συνήθεια, κώχηκε κάτω ἀπὸ τὴ σβυσμένη σόμπα. Τελος πάντων, ἔγινε κάποτε κι' ἡσυχία. Κι' ἀφοῦ ξανάδωσα τὸ λόγο μου πὺς δὲν θὰ τὸ ξανακάνω, ἀρχισα σοβαρὰ τὴν εἰσήγησή μου:

—Κυρίες μου καὶ δεσποινίδες, (στὶς «κυρίες» περιλαμβάνω καὶ τὴν Πίσσα) ἡ ἐρώτησις τῆς 43ης Κυριακῆς ἦταν αὐτὴ ἐπὶ λέξει: «Ἀν σὰς ἔδιναν ἕνα χιλιάρικο δικό σας, νὰ τὸ διαδίδετε ὅπως ἔχετε, τί θὰ ἀγοράζατε ἢ τί θὰ κάνατε;» Κι' ἐλάβαμε σχεδὸν ἕνα χιλιάρικο... ἀπαντήσεις. Ἰδέστε σωροὶ καὶ κακὸ! Ἐδὼ εἶν' ἐκεῖνοι πὺς, μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, θὰ τῶν διναν στὴν κυρία Διάπλασι.

—Πολλοὶ εἶναι, εἶπε κοιτάζοντας μὲ χαμόγελο τὸ σωρὸ ἡ κυρία Διάπλασις, θὰ πλοῦτιζα!

Ἐδὼ εἶναι ἐξακολούθησα, ἐκεῖνοι πὺς θὰ τῶν διναν στὴ Βασιλικὴ Ἀεροπορία ἢ στὴν Ἐθνικὴ Νεολαία...

—Μπράβο τοὺς! εἶπε ἡ κυρὰ Μάρθα, καλὰ παιδιά κι' αὐτοί.

—Αὐτοὶ ἐδὼ θὰ προτιμοῦσαν ἕνα ταξίδι ἢ μιὰ ἄλλη διασκέδαση; κι' αὐτοὶ θὰ τὸ ἔδιναν σὲ φτωχοὺς. Βλέπετε τί πολλοὶ πὺς εἶναι οἱ φιλόδοξοι; Ὁ σωρὸς τους εἶναι ὁ πὺς χοντρὸς ἀπ' ὅλους. Σωστὸς Ναβουχοδονόσορος!

Ἀρχισαν πάλι οἱ φωνές ἂ ἂ! ὦ ὦ!... Κι' ἡ κυρία Διάπλασις μὰ πελπίσια!

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀκούω, δὲν μπορῶ!... Ἀνανία, φτάνει! νὰ πάρῃς τοὺς Ναβουχοδονόσορους σου καὶ νὰ φύγῃς!

—Νὰ φύγω; Καὶ νὰ πάω πὺς;

—Στὴν κάμαρά σου. Νὰ κάμῃς τὴν κρίσις μοναχός σου νὰ μὴ σάκουῃς.

—Ἀ, μὰ δὲ θάχῃ γούστο.

—Τότε νὰ πάψουν τὰ λογοπαίγνια.

Ἐδωσα καὶ γιὰ τρίτη (ἢ τετάρτη) φορὰ τὸ λόγο μου, καὶ μπόρεσα νὰ μείνω στὴ θέσῃ μου καὶ νὰ ἐξακολουθήσω:

—Θέλετε νὰρχίσουμε ἀπὸ τοὺς

καλογέρους; εἶπα πιάνοντας ἐν' ἀρκετὰ μεγάλο σωρὸ.

—Ἀ! ὑπάρχουν καὶ καλογέροι;

—Παρντόν, ἐννοοῦσα τοὺς μοναχοὺς.

—Υπάρχουν λοιπὸν καὶ μοναχοί;!

—Καλέ, ἀφήστε τον! εἶπε ἡ Κική. Ἐγὼ κατάλαβα. Κι' αὐτὸ ἀλογολοπαίγνιο τῆς κακῆς ὥρας. Εἶπε καλογέρους ἐκείνους πὺς πᾶνε μοναχοὶ τους, χωρὶς συντροφιά, ἀπαντοῦν δηλαδὴ κάτι ἰδιαιτέρου, δικό τους, ὅπως συμβαίνει σ' ὅλες τὶς Κυριακές.

—Ἀκριβῶς! φώναξε γιὰ νὰ μὴ φωνάξουν πάλι οἱ ἄλλες. Ἐδὼ εἶναι ἐκεῖνοι πὺς εἶτε ἀποφεύγουν νὰ πανθήσουν μὲ μιὰ... πρόφαση, εἶτε κάνουν μὲ τὸ χιλιάρικο πολλὰ πράγματα, καθένας ὅμως διάφορα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ποικιλία τέλος πάντων. Δὲν εἶναι δυνατό νὰ τοὺς ἰδοῦμε ὅλους. Ξεχώρισα ὅμως καὶ τοὺς ἔχω πᾶν πᾶν τοὺς πὺς ἐξυπνοὺς καὶ τοὺς πὺς πρωτότυπους. Παραδείγματός χάρις ἡ Τζόκεϋ (χορτίτσι), ἀπαντᾷ: «Θὰ εἶχα νάγοράσω τόσα πολλὰ πράγματα, ὥστε μοῦ φαίνεται πὺς μὲ χίλιες δραχμές θάκανα μιὰ τρύπα στὸ νερό».

—Ἐτσι μαθαίνουμε πὺς μιὰ τρύπα στὸ νερὸ στοιχίζει χίλιες δραχμές, εἶπε ἡ Ἀγάπη.

—Πηγάδι δηλαδὴ; ρώτησε ἡ Κική.

—Ἀ, ὅχι, τὸ πηγάδι δὲν εἶναι τρύπα στὸ νερὸ, εἶναι νερὸ στὴν τρύπα.

—Πάψτε! εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Ἀν πᾶμε ἔτσι, δὲν θὰ τελειώσουμε ποτέ. Ἐμπρός, Ἀνανία!

—Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ἀσπρὸς Πλάγος: δὲν θὰ τοῦ ἔφτανε ἕνα χιλιάρικο γιὰ τόσα πράγματα πὺς θάχε νάγοράῃ. Προσθέτει ὅμως κι' ἕνα ὑστερογράφο: «Ἀν ἔχετε σκοπὸ νὰ μοῦ στείλετε κανένα χιλιάρικο, μὴν τὰ πάρετε αὐτὰ στὰ σοβαρὰ καὶ στείλετε το».

—Περιμένα, ψιθυρίζουν δυὸ-τρεῖς ἀπὸ τὶς ἀδερφές.

—Ὁ Σίφοντας, περνώντας ἀπὸ ἕνα βιβλιοπωλεῖο, εἶδε στὴ βιτρίνα ἕνα πελώριο βιβλίο πὺς ἔγραφε ἀπὲξω «Ὀδύσεια» Τί καλά! Ἰσα-ἰσα ἡ «Ὀδύσεια» εἶναι ἡ ἀγάπη κι' ἡ μανία του. Μπαίνει καὶ ρωτᾷ πόσο ἔχει γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃ μὲ τὸ φανταστικὸ τοῦ χιλιάρικο. «Χίλιες ἑκατὸν πενήντα!» τοῦ ἀπαντοῦν. Ἀ, εἶναι πολλά. Τόσα δὲν ἔχει, οὔτε θὰ ἔδινε ποτέ, ἔστω καὶ γιὰ τὴν «Ὀδύσεια». Ἐπειτα θὰ ἤθελε καὶ φορητὸ γιὰ νὰ τὴν κουβαλήσῃ. Ὡστε... μεταβολή!

—Καὶ δὲν ἔκανε πὺς τὴν ἀγοράζει; εἶπε ἐδὼ ἡ Ἀγάπη. Ἐγὼ τὸ ἔχω αὐτὸ τὸ πελώριο βιβλίο: τὸ ἔχει ὁ κ. Φαίδων στὸ γραφεῖο του. Εἶναι ἡ «Ὀδύσεια» τοῦ κ. Καζαντζάκη, ὅπως διόλου ἄσχετη μὲ τὴν ὁμηρικὴ πὺς ἀγαπᾷ ὁ Σίφοντας, ἄλλο ἔργο. Ὡστε... φτηνὰ τὴ γλύτωσε.

—Βιβλία θ' ἀγοράζῃς κι' ὁ Ζεὺς, πὺς εἶναι πολὺ βιβλιόφιλος, ἀλλὰ βιβλία σχετικῶς φτηνὰ καὶ δὲν χορεύονται φορητὰ. Π. χ. τὰ «Ἀνέκδοτα τοῦ Πλουτάρχου», «Ἀπὸ τῆς ὧστου Μεγ. Ναπολέοντος» κι' ἄλλα.

—Ὁ Νικόλαος Σ. Χαντζάκης δὲν μπορεῖ νὰ πανθήσῃ. ἐκ τῶν προτέρων. Ἀς τοῦ στείλουμε, λέει, πρῶτα τὸ χιλιάρικο, κι' ὕστερα μᾶς γράφει τί θὰ τὸ κάμῃ. (Ἀς περιμένῃ κι' αὐτός, ἔ.). Ὁ μικρὸς ὅμως Κωνσταντῖνος Ὁδ. Δρακάτος εἶναι χαριτωμένος. Θάγοράςε ὅλο μπαλόνια μὲ γκάκι (χιλιῶν δραχμῶν φαντασθῆτε πόσα) θὰ τὰ δέ-νε ὅλα μαζί ἀπὸ του καὶ δανέβαινε

«Εἰς τί ἡσχολεῖσθαι θέεις;»

Ταξίδι! Ταξίδι!

ψηλά: «μά τόσο ψηλά, ώστε θαρχόμουν πάνω από το γραφείο σας την ημέρα που θα διαλέγατε την καλύτερη απάντηση. Στο τέλος θα κατέβαινα κι'εγώ και, για τόν κόπο που θα κάνη η Πίσσα μας, θα της έδενα στο λαιμό μιά ωραία κόκκινη κορδέλλα. Γιατί έμαθα πώς και η δημορφη γατούλα σας παίρνει μέρος στην κρίση, καθισμένη στην πολυθρόνα και... ροχαλίζοντας».

— Δεν είναι αλήθεια, είπε γελώντας η Έλπις. Κοιμάται και ροχαλίζει σε τέτοιες ώρες η Πίσσα μας; Κοιτάχτε την πώς ακούει και παρακολουθεί. Μόνο η μυλιά της λείπει.

— Κι' η κόκκινη κορδέλλα! είπα εγώ. «Ας ακούσουμε τώρα τη Μαρινέλλα. Αυτή θάδινε το χιλιάρικο στη μητέρα της, να της αγοράζε ό,τι ήθελε, γιατί δεν έχει καμιά πεποιθήση στη δική της εκλογή, αφού μάλιστα ένα χιλιάρικο δε θάφτανε για να ικανοποιήση τους πόθους της και θάπρεπε να γίνουν... οικονομικοί συνδυασμοί».

— Σωστό, είπε η κυρά-Μάρθα που πάντα θυμάται πώς είναι κι' η «οικονομία» μας. Μ' ένα χιλιάρικο και με οικονομικούς συνδυασμούς μπορεί κανείς να αγοράση τα διπλά παρὰ μ' ένα χιλιάρικο ξερό.

— Να τί δεν θα παραδεχόταν ποτέ ο *Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου*, είπα κι' εγώ. Αυτός δεν θέλει να ξέρη οικονομία, όταν τουλάχιστο θα του έδιναν ένα χιλιάρικο να το χαρή όπως θέλει. Κι' ούτε στη μητέρα του θανέθετε τη διαχείριση, ούτε σε φτωχούς θα το μοίραζε. ούτε στην Τράπεζα θα το έβαζε να πολυστέφη, παρὰ θα το σπαταλούσε σε παιχνίδια και σε γλυκά. Το αποτέλεσμα, λέει, θάταν να κατεβούν οι βαθμοί του κατά τρεις μονάδες και να καταστραφεί το στομάχι του. Και την άλλη μέρα, στο σχολείο, θάκουγε με σπαργισμό τόν καθηγητή να του λέη:

«Σήμερα είσαι άμελέτηςτος. *Είς τι σχολείο χθές*; Νά μου γράψης το ρήμα *είμι* εις όλους τους χρόνους και όλες τας εγκλίσεις».

Τα κορίτσια έβαλαν τα γέλια και η Φιφή έφώναξε μ' ένθουσιασμό: Βραβείο!

— Σταθήτε, είπε αυστηρά η κυρία Διάπλασις, μη σπεύδετε. 'Η απάντηση του *Αυτοκράτορος του Βυζαντίου* έχει πραγματικώς δυό μεγάλα χαρίσματα: ειλικρίνεια και χάρη. 'Αλλά για να κρίνουμε αν άξιζη και βραβείο, πρέπει να τις ιδούμε όλες. Και μένουν άκόμα τόνες! Έξακολούθει, σε παρακαλώ, 'Ανάνια, και πιδ σύντομα, σε παρακαλώ, γιατί σήμερα πρέπει να τελειώνουμε.

— Μάλιστα. Όλα σχεδόν τα παιδιά μαζεύουν γραμματόσημα. Μά μόνο τον *Συνηγέτη* άπαντῇ πώς με το χιλιάρικό του θάγόραζε απ' αυτά, αν κι' έχει έξη χιλιάδες και ποτέ του δεν άγόρασε ούτ' ένα. Το *Ναυτάκι* τα λέει πιο έντενώς, αλλά το συμπέρασμα του είναι πώς με το χιλιάρικο θάποκυθσε γραφέι—τραπέζι, καλαμαριά, βιβλιοθηκούλα, βιβλία κτλ.—κι' άργότερα θα το συμπλήρωνε «με λεπτά δικά του, βγαλμένα από τόν κόπο του»... Και στην *Τσιδα*, όπως και σ' άλλους, δεν θα έφτανε ένα χιλιάρικο. Τί είναι, λέει, μπροστά στα έκατομμύρια που όνειρεύεται; Όπωςδήποτε, για ένα τραπέζι γεμάτο «μυρωδάτα φαγιά κι' άφθονα γλυκίσματα»—είναι φαγού, φαίνεται και γλυκατζού—καθώς και για ένα μικρό πραγματάκι, χρήσιμο ή περιττό, που θ' άγόραζε άφου χόρταινε, θα της ήταν άρεστό... 'Απεναντίας το *Γιατρούδακι* βριόσκει πώς μ' ένα χιλιάρικο θα γινόταν «πολύ πλούσιος». Και πρώτα-πρώτα, αν ήταν άποκιές, θ' άγόραζε μασκαράτικα: έπειτα θάμπαινε σ' ένα «χαροπλάστειο» να χορτάση, πρώτη φορά στη ζωή του, γλυκά—άλλος γλυκατζής—έπειτα θάδινε 150 δραχμές στο σισίτιο του Σχολείου του, για να φάνε κι' άλλα παιδάκια—γλυκά βέβαια—και τέλος θάγόραζε τόνους «Διαπλάσεως» για να διαβάη καιρό. 'Υπάρχει κανένα σχόλιο;

— Όχι, όχι.

— Ούτε άλογοπαιγνιο. Κι' εξακολουθώ. Το *Κέφι* άπαντῇ: «'Η ιδέα μου ήρθε απ' αυτό το πάθημά μου. Καθόμουν και διάβαζα, όταν η μαμιά μου έφερε το φυλλάδιο με την προκήρυξη. Από τη βία μου να βάλω ένα βιβλίο στο γτουλάπι, γλυστρουῖν τα υπόλοιπα και μου πέφτουν στο κε-

φάλι. "Αχ, νάχα λεφτά και νάπαιρνα μιά βιβλιοθήκη να τάβαζα μέσα! Και ξαφνικά... βρήκα την απάντηση της Κυριακής. "Αν είχα ένα χιλιάρικο δικό μου, θα έπαιρνα μιά βιβλιοθήκη, και τάλλα θα τάδινα της μαμιάς να τα βάλη στην Τράπεζα». Μά κι' ο *Καπετάν Φασαριάς* μιά βιβλιοθήκη πρώτα-πρώτα θ' άγόραζε, για να βάλη τα βιβλία του «που βόσκουν έδω κι' εκεί», έπειτα διάφορα εργαλεία—σφυριά, πριόνια, τρυπάνια—για να μαστορεύη όταν δεν θάχη μαθήματα—του άρέσουν πολύ «οί μαστορικές»—έπειτα άλλα μικροπράγματα, άπροσδιόριστα, και θά προσπαθούσε να του περισέφουν και λίγα χρήματα, για να τα έδινε σε μιά φτωχή οικογένεια.

— Μπράβο του!

— Ο *Κόμης φόν Σπέερ* θάγόραζε πρώτα τη «Διάπλασι» του 1927 για να διαβάη τη συνέχεια του «Τζάκ», έπειτα ένα παιχνίδι του τραπέζιου που, όταν ήταν στην 'Αθήνα, το έθαύμαζε στη βιτρίνα της «Πανελληνίου Άγοράς» έπειτα μολυβένια στρατιωτάκια από του Σίδνεϋ Νόελ, έπειτα ένα ρολόι, γιατί αυτό που έχει «όλο του χαλαί», και στο τέλος... τα μετανοιώνει όλα και προτιμῇ να βάλη το χιλιάρικό του στο Ταμειούριο με 4 τοῖς έκατό, και νάχη έτσι 40 δραχμές το χρόνο, που, μά την αλήθεια, θάταν πολύ πρακτικό. 'Αλλά ποῦ'ν το; «Όνειρο θερινῆς νυκτός» όνομάζει το χιλιάρικο της Κυριακής ο *Κόμης φόν Σπέερ*...

— Νόστιμη όμως η απάντησή του, είπε η Έλπις.

— Συμφωνώ. Κι' έρχομαι στόν *Ίκαρο*. Αυτός θα διάθετε 100 δραχμές για διάφορες άνάγκες του, 400 θα τις άποταμίευε, με 300 θάγόραζε τόνους «Διαπλάσεως» και 200 ύπερ της Βασιλικής Άεροπορίας=1000.

— *Ίκαρος*... μπορούσε να μὴ θυμηθῇ και την Άεροπορία; είπε η Άγάπη.

— Στο σωρό αυτό ύπάρχουν καμιά είκοσάρια άκόμα. 'Αλλά θα μου επιτρέψετε να τους παρατρέσω. Πρώτο γιατίδεν μάς παίρνει η ώρα, δεύτερο γιατί οι περισσότεροι είναι κακογράφοι, και τρίτο γιατί κανένας δεν λέει τίποτα πιδ σπουδαίο από τους προηγούμενους. Κι' άς έρθουμε στο σωρό που έπιγράφεται «Ταξίδια».

— Πώ, πώ! τί μεγάλος πού είναι! φώναξε η Κική μόλις έβαλα μπροστά μου το νέο σωρό.

— Ναί, είπα, πολύ. Τα παιδιά αγαποῦν τόσο τα ταξίδια, που ήταν φυσικό πολλά να ξεδένουν το χιλιάρικό τους ταξιδεύοντας. 'Αλλά μὴν τρομάξετε και δεν θα σάς διαβάσω όλες αυτές τις απαντήσεις. Ξεχώ-

ρισα μόνο πέντε, που είναι οι καλύτερες κι' οι πιο...άντιπροσωπευτικές. Νά, η *Καταιγίς*. Αυτή θα ξόδευε το χιλιάρικό της για ένα ταξίδι με άεροπλάνο. Που; άδιάφορο! Φτάνει που θα πετούσε στόν άέρα και θάβλεπε από ψηλά άπέραντες εκτάσεις. Γιατί αυτός είναι ο πόθος της, κι' αυτόν θα πραγματοποιούσε... Ο *Μελαγχολικός Όνειροπόλος*, άφου άγόραζε και τόνους «Διαπλάσεως», θα έφευγε με το τραῖνο σ' ένα μακρινό χωριό. Κι' εκεί θ' άπολάμβανε τη γαλήνη και την όμορφη της φύσης που μάς την περιγράφει ποιητικά σε μιά όλακρη σελίδα. Ταξίδι θάκανε κι' η *Έλληνοπούλα* αλλά μόνο ως την 'Αθήνα, και μόνο «για να γνωρίση τους συνεργάτες της Διαπλάσεως, το Φαίδωνα, την κυρά-Μάρθα και τόν 'Ανάνια. Το ίδιο κι' ο *Ήφαιστος*: ένα ταξίδι στην 'Αθήνα θα έκανε, που το ποθεῖ από καιρό. Γιατί θέλει να γνωρίση την άθάνατη πόλη τών φάτων και του πολιτισμοῦ, να έπισκεφθῇ την 'Ακρόπολη και τόν Παρθενώνα και να ιδῇ τόν πολυῤῥμητο άττικό οὐρανό. Και μόνο άφου γύριζε την 'Αθήνα όλάκρη, χωρίς νάφήση δρομάκι, θα κατέληγε κατακουρασμένος στο γραφείο της άγαπητής του Διαπλάσεως για να την γνωρίση «και να την ευχαριστήση που του έδωσε τη χαρά να γράψη αυτό που αισθάνεται και ποθεῖ παντοτενῶς».

— Καλώς να έρχόταν, είπε η κυρία Διάπλασις, αν και τόν προτιμούσα πιδ ξεκούραστο, στην άρχη ή στο μέσο του γύρου του, για να μπορῇ τουλάχιστο να μιλή.

— Και τέλος είναι ο *Μικρός Δέρδος*. 'Αλλ' αυτού την

απάντηση πρέπει να σάς τη διαβάσω όλάκρη. Άκούστε: «Πρώτα-πρώτα θα ήταν καθημερινή, θα τούσαγα από το σχολείο και θα πήγαινα στα γραφεία της Διαπλάσεως όπου θα έπαιρνα ένα τόμο της. Κατόπι θα πήγαινα στο Τατόι, το αγαπητό μου, όπου, κάτω απ' τα δέντρα, θα τόν διάβαζα.

Το μεσημέρι θα κατέβαινα στην Κηφισία όπου θα έτρωγα. Κατόπι θα έκπληρωνόταν ο πόθος μου: θα ταξίδευα με άεροπλάνο. Πραγματικώς, θα πήγαινα ως το άεροδρόμιο και θα ταξίδευα ως το Άγροίνι—το εισιτήριο θά το είχα βγάλει από το πρωί—όπου μὴνεί ένας θεῖος μου. Αυτός θα μου έδινε λεφτά για να γυρίσω στο σπίτι μου, όπου θα με περίμενε... ένα γερό ξύλο!»

Στο άπρόοπτο αυτό, τα γέλια ξεσπασαν απ' όλες τις μεριές. Κι' η άδιδόρθωτη Κική ξαναφώναξε:

— Βραβείο! βραβείο!

Η κυρία Διάπλασις, έννοεῖτε, την έμάλλωσε και άάλι, κι' εγώ έπιασα ένα μεγάλο δίδυμο σωρό, με την έπιγραφή: «Βασιλική Άεροπορία» και «Έθνική Νεολαία».

— Είναι, είπα, πάρα πολλές απαντήσεις, επάνω από πενήντα. 'Αλλά τα παιδιά, όταν μιλοῦν για πατριωτικά πράγματα, λένε συνήθως τα ίδια και τα ίδια. Έτσι, άμα διαβάσει κανείς μιά από τις πατριωτικές αυτές απαντήσεις, είναι σά να τις διάβασε όλες. Παραδείγματος χάρη, για την Έθνική Νεολαία, φτάνει η έντενης απάντηση του *Κατακόπου* 33. Είναι κι' η ωραιότερη απ' όλες αυτού του σωρού. Με μεγάλη ευγλωττία και με πολύ ένθουσιασμό, το καλό παιδί μιλεί για τη «σχολιμότητα και έξαιρει τάγαθά της έθνικής Όργάνωσης, που όλοπροθύμια θα έδινε το χιλιάρικό του. 'Επίσης, από το σωρό της «Βασιλικής Άεροπορίας», ξεχώρισα μόνο τρεις που ξεφεύγουν τις ώραιες κοινοτοπίες τών άλλων. Είναι το *Γιαούλι*, που ένεπνεύσθη την απάντησή του μά ήμερα που διάβαζε άνόρεκτα κι' είδε άξαφνα στόν οὐρανό «ένα γαλάζιο πουλί που γυμναζόταν», δηλαδή ένα άεροπλάνο. «Βρήκα!» φώναξε σάν τόν Άρχιμήδη. «'Αν είχα χίλιες δραχμές θα της έδινα για τα όμμορφα αυτά που-

λιά μας, που σε μιά ήμερα άνάγκης θα μάς ύπερασπισθοῦν θα τις έδινα για τους ξανθούς μας Ίκάρους που θυσιάζονται...»

— Και γιατί μόνο στους ξανθούς; είπε η Φιφή; δεν υπάρχουν και μελαχροῖνοι Ίκαροι που θα θυσιάζονταν επίσης;

— Και στη φυλή μας είναι ίσως περισσότεροι, είπε η Άγάπη. Κάποιος όμως θα σκεπτόταν; και τί είναι χίλιες δραχμές για την Άεροπορία που θέλει δυσεκατομμύρια;

— Άκριβώς αυτή τη σκέψη παραβαίνει η ώραία απάντηση της *Αθηνᾶς*, είπα εγώ. «Θά μπορούσα τουλάχιστο νάβαζα ένα καρφάκι στο πελάριο πουλί που ίσως θα συντελούσε κάποτε να σωθῇ η πατρίδα μας». Έπειτα είναι κι' έν άλλο: «'Αν όλα τα Έλληνόπουλα είχανάποχιλιες δραχμές και, κατά το παράδειγμα τών Διαπλάσοπούλων αυτού του σωρού, τις έδιναν για την Άεροπορία, φαντασθῇτε τί τεράστιο ποσό θα μαζεύονταν! Όχι πιδ «καρφάκι», αλλά όλάκρη άεροπλάνα θα μπορούσε να γίνουν γά την άμυνα της πατρίδας... Αλλ' άκούστε την απάντηση της *Άττε Ίράμ*.

— 'Α, προσοχή! έκαμε η Κική. Η *Άττε Ίράμ* είναι έξυπνη, θα γελάσουμε.

— Μή προδικάζετε! φώναξε η κυρία Διάπλασις.

— Κι' όμως έχει δικιο, είπα εγώ. Ο πρόλογος της *Άττε*

Ίράμ είναι έξυπνότερος. Όσο δύσκολο, λέει, είναι να γίνη μιά Κυριακή—γι' αυτό έγώ έπιστρατεύω τις δώδεκα άδελφές μου, την κυρά Μάρθα, την Πίσσα τόν Άξαρία και πάλι τα χάνω... τα γράμματα τών παιδιών—άλλο τόσο είναι να γίνη και μιά απάντηση. Χρειάζεται πέννα, μελάνι...

μαύρο, χαρτί και προπάντων κεφάλι. «Εγώ, εξακολουθῇ, κεφάλι έχω: το είδα στόν καθρέφτη. Τί έχει όμως μέσα; Φαίνεται πώς ούτε η μαμιά μου ξέρει. Γιατί πολλές φορές μου είπε: "Ήθελα να ξέρω τί έχει μέσα αυτό σου το κεφάλι».

Στάθηκα ως να τελειώσουν τα γέλια κι' εξακολουθήσα.

— Ός τόσο η *Άττε Ίράμ* έπρεπε να γράψη μιά απάντηση. Κι' έπειδή δεν είχε πεποίθηση στο κεφάλι της, κάλεσε σε συνεργασία τις άδελφές της και τη γατούλα της Μπόν-Μπόν. Τη γατούλα αυτή την άγόρασε από το... ξαχαροπλάστειο. Το κεφάλι της βγαίνει και τότε μπορείς να πάρης από μέσα της όσες καραμέλλες θέλεις. Έτσι με δυό καραμέλλες η Μπόν-Μπόν άποσιτόμωσε έξαρχῆς τη μιά άδελφή. Έμεινε η άλλη που είπε ένα σωρό, ύποστηρίζοντας πώς με το χιλιάρικο έπρεπε ναγόρασον τόνους «Διαπλάσεως». Μ' αυτό, αν και το ήθελε πολύ, η *Άττε Ίράμ* το φοβήθηκε: Και αν την παίρναμε για κολακεία; Ούτε Εύφημο Μνεία δεν θα της δίναμε. Και λέει κι' αυτή την ιδέα της πιδ έπικρατεί: Το χιλιάρικο να το δώσουν ύπερ της Άεροπορίας. Ναί, «μόνο με θυσιές τών παιδιών της η Έλλάδα μας θα γίνη δυνατή κι' εύτυχημένη». Κι' η συνεδρίαση λύεται. Πώς σάς φάνηκε;

— Όραία απάντηση, είπε η κυρία Διάπλασις. Και το κρέας καλό, κι' η σάλτσα καλή! 'Αδικα όμως φοβήθηκε η *Άττε Ίράμ*, πώς, αν έλεγε για τόνους, θα το παίρναμε για κολακεία. Ποτέ δεν φαντάσθηκα πώς τα παιδιά που γράφουν πώς αν είχαν χρήματα θάγόραζαν όλους τους τόνους, η θα ένέγραφαν άπορους για να με ύποστηρίξουν, η θα με ύποστηρίζαν μ' άλλον όποιοδήποτε τρόπο, θέλουν να με καλακώσουν, δηλαδή μου τα γράφουν ψέμματα. 'Α, όχι! είμαι βέβαιη πώς τα γράφουν μ' όλη τους την ειλικρίνεια, απ' την καρδιά τους, γιατί ξέρω καλά πόσο μάγαποῦν.

— Κι' ίσα-ίσα, είπα εγώ, ένα πλήθος παιδιά άπαντοῦν πώς το χιλιάρικό τους θα το έδιναν στη Διάπλασι. Ίδωτε τί μεγάλος πού είναι ο σωρός τους!

— Να-βου-χό... άρχισε να λέη η Κική.

— 'Αλλά την άγριοκοίταξε η κυρία Διάπλασις κι' εγώ εξακολουθήσα:

— Λυπούμαι μόνο που, έπειδή είναι πολλοί, δεν μπορούμε να τους ακούσουμε όλους. Ίδου μερικά που ξεχώρισα. Ο *Άδολάρ* θάκανε κι' αυτός, όπως άλλοι, ένα ταξίδι ως την 'Αθήνα. 'Αλλά ενώ οι άλλοι θα το έκαναν για πολλά και διάφορα πράγματα, και για τη Διάπλασι, ο *Άδολάρ* θα το έκανε αποκλειστικά—γι' αυτήν, και για τούτο τόν έβαλα στο σωρό τών Διαπλάσοφίλων. «'Ηθελα, λέει, νάρθω να φιλήσω το χέρι του ανθρώπου, που έξηντα τώρα χρόνια, όλοκλήρη ζωή, σκορπῇ καθ' έβδομάδα την πιο άγνη και

πιδ πραγματική χαρά σε χιλιάδες σπύτια, σε χιλιάδες Έλληνόπουλα παντού όπου ύπάρχουν». Και προσθέτει πώς αυτό το ξέρει από το σπίτι του, από τόν εαυτό του, και δεν μπορεί παρά να αισθάνεται άγάπη κι' ευγνωμοσύνη «για κείνον που μου παρέχει αυτή τη χαρά και πού ζῇ στην 'Αθήνα».

Προς την Τράπεζα για την όνειρευτή κατάθεση

Και μιά καλή φωτογραφία

«*Η Σανθή Κρητικοπούλα* είναι σύντομη. Δεν θα παίρνε παρά ένα τόμο «Διαπλάσις», μία σειρά γραμματόσημα και, αν της περισσεύουν, θα έμεναν στην άκρη του συρταριού...»

— Θα έπρεπε όμως να το κλειδώσει, γιατί θα της περισσεύουν πολλά, είπε η κυρά-Μάρθα.

— Ακούστε, παρακαλώ, και την *Αντωνίαν* *Αντ. Βλη-σμά*. Είναι επίσης σύντομη, με πολύ διαφορετική: «Αν μου έδιναν χίλιες δραχμές, θα έγραφα δέκα παιδάκια συνδρομη-τάς στη Διάπλασι, να δοκιμάζαν κι' αυτά, πενηνταδυό φο-ρές το χρόνο, τη χαρά που δοκιμάζω κι' εγώ όταν παίρνω το κάθε φυλλάδιο στα χέρια μου».

— Σωστός λογαριασμός, είπε η κυρά-Μάρθα. 10×100 = 1000. Μπράβο, παιδί μου!

— Ο *Δόγης* *Αλόγης*, ύστερ' από ένα νόστιμο πρόλογο, καταλήγει: «Θα πάρω προηγούμενους τόμους της Διαπλά-σιως κι' ασφαλώς το χιλιάρικο δεν θα πάει στα χαμένα. Θα γεμίσω τη βιβλιοθήκη μου κι' όλος αυτός ο πολύτιμος θη-σαυρός θα μου γεμίσει την καρδιά από ανεπίπτει χαρά, και θα δίνω στην ψυχή μου ζωή και στο μυαλό μου σκέψεις κα-λές και αληθινές».

— Εκείνο το «στην ψυχή μου ζωή» δεν το καταλαβαί-νω, είπε η Άγαπη. «Η ψυχή δεν είναι όλη ζωή».

Με το «ζωή» έννοει ζωηρότητα, είπε η Διάπλασις, κι' ό-λες οι ψυχές δεν είναι βέβαια το ίδιο ζωηρές...

— Ζωηρά λοιπόν μάς περιγρά-φει κι' η *Ελένη Σ. Πέτα* τη χαρά και την ευχαρίστηση που της προ-ξενούσε και της προξενεί η «Διάπλα-σις» από τότε που την έβλεπε στις σάκκες των συμμαθητριών της και τη δανειζόταν, ως τώρα που είναι συνδρομητρια και με τόση άνυπο-μονησία περιμένει το φύλλο καθ' εβδομάδα, για να διαβάσει τη «Γυ-φτοπούλα» και τάλια που τόσο της αρέσουν. Γι' αυτό από το χιλιάρικο της θα έδινε 300 δραχμές για να έγγραψω τρεις φτωχούς συνδρομη-τάς— που βέβαια την ίδια λαχτάρα θα έχουν κι' αυτά τα παιδιά ν' απο-κτήσουν τη «Διάπλασι», μα τα μέσα δεν τους επιτρέπουν— και με τα υπό-λοιπα θαγόραζε όσους περισσότε-ρους τόμους μπορούσε «για να εκ-πληρώσει την από τόσο καιρό επιθυ-μία της ν' αποκτήσει αυτόν τον σπά-νιο θησαυρό». Και τελειώνει το σω-ρό με την απάντηση του *Τρισκατά-ρατου*. «Αλλ' αυτήν πρέπει να σάς την διαβάσω όλη»:

«Τί θάχαμνα με το ένα χιλιά-ρικο που θα μου έδιναν; Αμέσως θα έτρεχα να γραφώ συνδρομητής στη Διάπλασι για δέκα χρόνια! Αλ-λά θα μου πείτε είναι καμιά ανάγκη να το κάνω αυτό προκαταβολικά για τόσον καιρό αφού μπορώ κάλ-ιστα να ανανεώσω; Μάλιστα, γιατί αν δεν το κάνω υπάρχει φόβος στο διάστημα αυτό ν' ανακαλύψω ξαφνικά κατά τη συνήθεια μεριζών, πώς... μεγάλωσα και να κόψω τη Διάπλαση θεωρώντας την κατ' ανάγκη για... πολύ μικρά παιδιά». Κι' έτσι να μην προφθάσω να διαβάσω τα άτοτε-λέσματα αν ως τότε δεν δημοσιευθούν. Ενώ τώρα που θάχω εξασφαλισμένη την έγγραφή μου για 10 χρόνια εξάπαντος θα προκόψω να δώ τελειωμένη την Κυριακή μας. Γιατί δεν φαντάζομαι ο άνεκδιμήγρος και πολυμήχανος, Ανανίας, όσα-δήποτε έπεισόδια κι' αν του τυχούν, να τολμήσει να καθυ-στερήσει τα αποτελέσματα περισσότερο από δέκα χρόνια!..»

Είναι αδύνατο να σάς περιγράψω το τι ακολουθούσε αυτή την άναγνωση! «Ακου τα, κύριε Ανανία, άκου τα!» μου φώνα-ξαν. «Εφαγα πρόχα της χρονιάς μου Ακόμα και η κυρία Διάπλασις ήταν λυγμένη από τα γέλια. Και τόσος ήταν ο θόρυβος, ώστε υποχρεώθηκα να διακόψω. Εποφελήθηκα μάλι-στα να κάμω και το αλογολογικό μου—ποιος θα με μάλωνε μέσα σε τόση θλαρότητα—και φώναξα σηκωνόμενος:

— Κυρίες και δεποινίδες, διακόπτω ως να διακοπεί ο θόρυβος!

Το διήγημα τελείωσε—χρειάζονταν και για να ξεκουρα-στούμε—και ξανακαθήσαμε στις θέσεις μας, εκτός από την

Πίσσα, που τρόμαξε, φαίνεται, από το θόρυβο και βγήκε έξω και δέ ξαναγύρισε.

— Τους φάγαμε! είπα.

— Ποιους, καλέ;

— Τους σωρούς ντέ! Δεν βλέπετε; Αυτοί μόνον μένουν:

«Ο μικρότερος και ο... ο... ο μεγαλύτερος!»

Γέλασαν, γιατί κατάλαβαν πως ήθελα πάλι να πω το αλογολογικό μου και δεν έτόλμησα. Έξακολούθησα σο-βαρός:

— Ας ιδούμε πρώτα το μικρότερο. Είναι εκείνοι που θ' αποταμιεύουν το χιλιάρικό τους, θα το κατέθεταν στην Τράπεζα, στο ταμειντήριο, ή θα το έρριχναν—διπλωμένο βέβαια στα όχτω—στον κουμπαρά. Παραδείγματος χάριν, ο *Δωδωναίος*. Αν του έδιναν ένα χιλιάρικο, τίποτα δεν θαγόραζε μ' αυτό, γιατί ό,τι χρειαζόταν του το κανον οι γο-νείς του' αλλά θα το έβαζε στο ταμειντήριο, ως πρώτη βί-ση, για ν' αποκτήσει μεγαλώνοντας μία περιουσία και να ι-κανοποιή με αυτό «τις πνευματικές του ανάγκες». Το *Δοξα-σμένο Νησί* θυμάται—ή φαντάζεται—μία Πρωτοχρονιά, που με το χιλιάρικο που του έδωσε ο πατέρας του να το κάμει ό,τι θέλει, δεν αγόρασε ούτε παιχνίδια ούτε άλλο τίποτα, παρά το έβαλε δάκερο στο ταμειντήριο, με το σκοπό βέ-βαια να κατακτήει κι' όσα άλλα χρήματα θα οικονομούσε για το μέλλον. Και τέλος—για ν' αφήσουμε τους άλλους που λένε τα ίδια—ή *Χρυσή Τσέγκου* μάς περιγράφει με τί χαρά, αν της τύ-χαινε ένα χιλιάρικο, θάτρεχε στην Τράπεζα να κάμει την πρώτη της όνειρευτη κατάθεση: «Τό κρατώ στα χέρια, λέει, και τρέχω τρέχω. Ο άερας το κάνει να κυματίζει σά σημαία. Να εκεί-πέρα και το κατά-στημα της Τραπεζής που φεγγοβο-λεί σά μυθικό παλάτι... Σε λίγο είμαι εκεί. Και τότε μου έκπλη-ρώνεται». Α, παρ' όλο που να ξεχάσω το μικρό *Φώτο Χρηστίδη*. Τον έχω ξεχωρίσει, γιατί είναι ο μόνος που δεν θάποταμεινε το χιλιάρικο του ο-λάκερο, αλλά θα ξόδευε πρώτα κάτι λίγα, για να κάμει και μία καλή φωτογραφία με τη στολή της Νεο-λαίας. Σχόλια, παρακαλώ;

— Εγώ θα κάμω ένα, είπε η Έλπις. Έδω βλέπω πως η *Χρυσή Τσέγκου* είναι δώδεκα χρονών. Δεν είναι περιεργό, ένα τόσο μικρό κο-ρίτσι, νάχη «όνειρο» να κάμει κατά-θεση στην Τράπεζα;

— Είναι, νομίζω, έφηρεασμένη από την «Ημέρα της Αποταμιεύσεως», είπε η κυρία Διάπλασις. Αρχισε να διαδίδεται κι' ανάμεσα στα παιδιά το αποταμιευτικό πνεύμα. Και δεν είναι καθόλου κακό... Έξακολου-θείς, Ανανία;

— Μάλιστα. Έδω είναι κι' ο τε-λευταίος σωρός, το μεγαθύριον. Όλα τα παιδιά που θα ξό-δευαν το χιλιάρικό τους για φιλανθρωπίες, για ανακούφιση φτωχών. Πόσα είναι! Κι' αρχίζω από τη σύντομη *Νεφέλη*. Αυτή θάδινε το χιλιάρικό της στο σχολείο, να ιδρυθή μία μι-κρή βιβλιοθήκη και να διαβάζουν όρατα βιβλία τα φτωχά παιδιά που δεν έχουν ν' αγοράσουν. Η μικρούλα *Μαίρη* *Εδ.* *Σφυρη* θάγόραζε παιχνιδάκια και θα τα χάριζε σε μικρά φτωχοπαίδια. Επίσης η *Ηρώ Π. Δρακάτου* θάγόραζε για φτω-χά παιδιά μπαλόνια (φουσκες), γιατί έχει παρατηρήσει πως «απ' όλα τα παιχνίδια πιο πολύ άρεσουν στα παιδιά τα μπαλόνια με τα ζωηρά χρώματα» ή χαρά είναι ζωγραφισμέ-νη στα όρατα προσωπάκια τους την ώρα που τα παίρνουν...

«Η *Σανθή Κουκλίτσα*, μετά όμοιη σκέψη, βρήκε πως το κα-λύτερο θάταν να έγγραψω στη Διάπλασι μία φτωχή και καλή συμμαθήτριά της, που θα είχε έτσι εξασφαλισμένη «την πνευματική της τροφή για δέκα χρόνια». Η *Λαίδη Γιολάντα* μάς περιγράφει τη φτώχεια και την αθλιότητα μιας οικογένειας από μητέρα και τρία παιδιά, που κατοικεί σε μία τρώγλη εκεί κοντά τους στο Μεταξουργείο. «Ολάκερο λοιπό το χιλιάρικό της θα το έβαζε στα χέρια της φτωχής μάνας κι' η ευτυχία της *Λαίδης Γιολάντας* θα ήταν απέ-ραντη, γιατί δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά παρά νάνακουφι-ζει κανείς την ανθρώπινη δυστυχία «κι' όποιος δεν έχει αίστανθει τη μεγάλη αυτή αλήθεια, άγνωστ' τη ζωή».

— Πολύ όρατα! είπε συγκινημένη η κυρά-Μάρθα. (Αυτή τη στιγμή γύρισε στο γραφείο κι' η Πίσσα, μās είδε ήσυχο κι' εκάθησε ήσυχη στην άκρη του καναπέ).

— Ο *Στέφανος της Δόξης*, εξακολούθησα, δεν είναι λι-γότερο συγκινητικός. Η πρώτη του ιδέα ήταν να διασκε-

δάσει με το χιλιάρικο, να κάμει στο σπίτι ένα χορό, να ταξιδέψει, ναγο-ράσει βιβλία κτλ. Αλλ' άμα είδε τυχαία στο δρόμο ένα τυφλό γέρο ζητιάνο να σέρνει από το χέρι ένα καχεκτικό παιδί, άλλαξε ιδέα αμέ-σως. «Βρε σύ, είπε στον εαυτό του, πετς λεφτά για να χορέψεις ή να ταξιδεύσεις ή ν' αγοράσεις βιβλία, ενώ άλλοι ούτε να φάνε δεν μπορούν, αν δεν βρουν μ' όλη την παγωνιά στο δρόμο να ζητιανέψουν, να ζη-τιανέψουν ένα ξεροκόμματο; Σ' έ-χεις το φαγητό σου, τη φωτιά σου, όλα σου. Θέλεις και διασκέδαση; Όσο για τη μόρφωση την παίρνεις κι' αλλιώς, την παίρνεις και άλλο-τε. Κίττα τώρα πόν άλλον που δεν έχει ούτε φωτιά, ούτε φαγητό, ούτε ρούχα, ίσως ούτε σπίτι, ούτε μάτια, παρά μόνον ένα άρρωστικό αγό-ρι, κύττα τουτό που δεν έχει τίποτα άλλο από ένα δύστυχο τυφλό πατέ-ρα και ένα δικάκι ζητιάνου! Αυτοί οι όμοιοι σου ίσως και καλύτεροι από σένα, δεν έχουν το δικαίωμα ούτε να φάνε; Λοιπόν, όχι, όχι, ού-τε θα διασκεδάσω, ούτε ταξίδι θα κά-νω, ούτε βιβλία θ' αγοράσω. Θα δώ-σω το χιλιάρικό σ' ένα κουρελιόρη γέρο, σ' ένα πεινασμένο όρφανό, σ' ένα δύστυχο μάννα που βλέπει το παιδάκι της να πεθαίνει στα χέρια της, γιατί δεν έχει λεφτά να φωνάξει γιατρό ή ν' αγοράσει φάρμακα. Ναί, σ' αυτούς θα δώσω το χιλιάρικο. Θα βοηθήσει κι' αυτό λίγα άτυχα πλάσματα να φύγουν—έστω μιά στιγμή από την άγροσφαιρα της αθλιότητας. Θα βοηθήσει λίγα στό-ματα ν' αφήσουν—έστω μιά στιγμή—τη διαρκή επίκληση του ψωμιού ή του θανάτου και να χαμογελάσουν γλυκά. Θα βο-ηθήσει λίγα μάτια να διώξουν από μπροστά τους—έστω μιά στιγ-μή—το σύννεφο της θλίψης και των δακρύων, να λάμπουν και να με κυττάζουν ευγνώμονα. Η αγαλλίαση που θα νιώσω θα είναι πολύ πιο διασκεδαστική, πολύ πιο πλούσια και ξεκουραστική απ' όποια-δήποτε διασκέδαση. Η συνείδησή μου φωνάζοντάς μου «καλά έκανες» έτσι να κάνεις πάντα», θα μου δώση πολυτιμότερη μόρφωση απ' όσδήποτε μεγάλη βιβλιοθήκη, απ' όσδήποτε μακρινό ταξίδι. Τί καλύτερη, τί ωραιότερη χρησιμοποίηση του χι-λιάρικου, απ' αυτή; Η έλεημοσύ-νη είναι τόσο μεγάλη, που όλα τα καλά τα κλείνει μέσα της!...»

— Βραβείο! φώναξε αυτή τη φορά η Έλπις.

«Η κυρία Διάπλασις έκαμε ένα μορφαίο:

— Ούρ! είσθε αδιόρθωτες! Μα σταθήτε να ιδούμε τα παρακάτω.

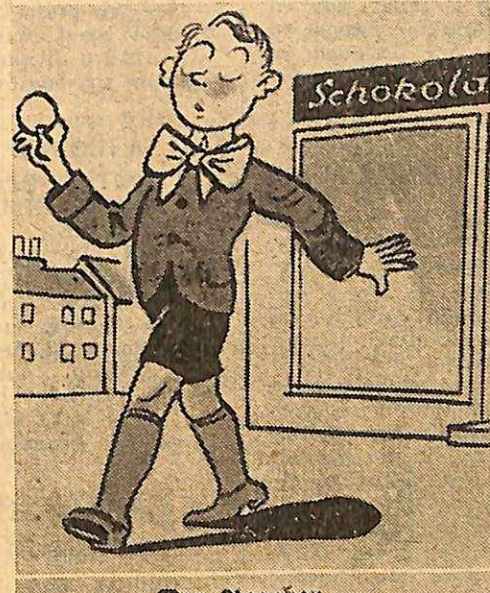
— Κι' είναι ακόμα πολλές ωραίες απαντήσεις, είπα εγώ. Νά η *Σιγή*, που της την υπαγορεύει μιά σιγανή φωνή από μέσα της ή φωνή της συ-νειδήσεως της, ενώ φαντάζεται πως κρατεί στα χέρια της το παντοδύναμο χαρτί με τον μεγάλο αριθμό: 1000... Θαγόραζε τα σχολικά βιβλία ενός φτωχού, έβυπνον κι' εργατικό παι-διού. Θάνακούφιζε ακόμη μιά άρρω-στη μάννα ή μιά φτωχή γριούλα. Κι' επιλέγει: «Σαν τον ήλιο του καλοκαιριού θα λάμπω ή συνείδησή μου και σαν το δροσερό αεράκι της άνοιξης θάνα η ψυχή μου, αναπαυμέ-νη, ήσυχη ύστερα από μιά τόσο μεγάλη ικανοποίηση. Σας έρωτώ τώρα υπάρχει καλύτερα ικανοποίηση της ψυχής;»

— Ακολουθούν: η *Μόνα* *Αίσα*, που θα χάριζε το χιλιάρικό της στο συσσίτιο ενός φτωχού σχολείου» ή *Ανναγιά* θα έκα-νε το ίδιο» ή *Δευκή Καμέλια* που, αφού με χίλιους τρόπους προσπάθησε να λύση το δίλημμα—ακόμα και να πάει στον Κινηματογράφο—καταλήγει στην απόφαση να δώσει το χι-λιάρικό της στους φτωχούς» το *Νυχτολούλουδο*, που θα το έδινε στο Γηροκομείο, για νάνακου-φίση «μερικούς γέροντες, μερικά απο-μεινάρια της ζωής, που αφού επάλαι-σαν και υπέφεραν τόσα, νικημένοι πιά «ζητήσαν περιποίηση κάτω απ' τη μητρική στέγη» ενός ασύλου» ή *Κούλα Ε. Μεταξά*, ή *Σαλονίτισσα*, ή *Ηλέκτρα*, ή *Νίκη*, το *Ασπρο Κουνελάκι*, το *Νυχτογάουδο*, ο *Βόρειος Πόλος*, ο *Τίμ-Τάκ*, ή *Σαν-θή* *Ελληνοπούλα*, ή *Γέλω*, ο *Οδω-βεργεύ* και ο *Νεαρός Διπλωμάτης*. Όλων αυτών οι απαντήσεις είναι πολύ καλογραμμένες. Δεν σάς τις διαβάζω όμως, πρώτο γιατί λένε τα ίδια πράγματα που διαβάσαμε στις απαντήσεις του *Στεφάνου της Δόξης*, της *Σιγής* κτλ. και δεύτερο, γιατί υπάρχει ακόμα μιά απάντηση, μεγά-λη, που πρέπει να σάς τη διαβάσω ολάκερη. Είναι του *Γκάλικ*. Ακού-στε την:

«Αγαπητή μου Διάπλασις,

Μόλις διάβασα την ερώτησή σου για την 43η Κυριακή άρπαξα αμέ-σως την πένα μου για να σου ά-παντήσω. Ω! και τι δεν θα μπορού-σα να κάνω μ' ένα χιλιάρικο! Πολύ γρήγορα όμως ο ένθουσιασμός μου έπεσε κι' η πένα κύλισε μέσ' απ' τα χέρια μου. Πραγματικά, θα μπορούσα να διαθέσω χίλιες δραχμές με άλλους τόσους τρόπους, μα πώς θα τις ξόδευα αν τις είχα πραγματικά; Έδω ήταν το ζήτημα. Θα μπορούσα να έγραφα πως θα τις πρόσφερα σε κανένα φιλανθρωπικό ίδρυμα ή για την Βασιλική Αεροπορία, αλλά υπήρχε φόβος όλες αυτές οι καλές προθέσεις να γινόταν κα-πνός μόλις το χιλιάρικο γινόταν αληθινό. Πρίν να γράψω οτιδήποτε, ήθελα να ήμουν βέβαιος γι' αυτό. Σκέφθηκα, σκέ-φθηκα και τέλος βρήκα μιά λύση. Πήρα ένα κομμάτι χαρ-τί, έγραψα επάνω ένα καλλιγραφι-κώτατο 1000 και το έβαλα στο συρ-τάρι μου. Όταν θάρχονταν περίσταση στην οποία θα λυπόμουν που το χαρ-τί αυτό ήταν ψεύτικο, μπορούσα να ήμουν σίγουρος πως τότε θα ξόδευα το χιλιάρικο... αν το είχα.

«Έτσι πέρασαν μέρες, οι μέρες έγιναν βδομάδες και οι βδομάδες μήνες. Το... χιλιάρικο έμενε πάν-τα στο βάθος του συρταριού μου και το κοιτάζα που και ποή με χαμόγε-λο. Ούτε μιά φορά ακόμη δεν πό-θησα να ήταν αληθινό, καμιά φορά μάλιστα χαιρόμουν κιόλας που ήταν ψεύτικο και δεν μπορούσα να το... ξοδέψω άνοητα. Τα πράγματα βρί-σκονταν σ' αυτό το σημείο, όταν ένα βράδυ έτυχε να περάσω από μιά φτω-χική συνοικία. Περιπατούσα βιαστι-κά κι' έτσι δεν είδα ένα μικρό παι-δάκι που σπρώχονταν με το κοίταξά του. Γύρισα και το κοίταξα: καθόταν στο ψηλότερο σκαλοπάτι μιας σκαλίστας που οδηγούσε σ' ένα υπόγειο. Μου φάνηκε τόσο λυπημένη ή έκφραση των ματιών του που το συμπάθησα αμέσως και το ρώτησα. Κι' έτσι έμαθα. Ο πατέρας του είχε σκοτωθή πέφτοντας απ' την οικο-δομή όπου δούλευε, ή μάννα ήταν βαρειά άρρωστη—και την έβλεπα τώρα άμυδρά μέσα στο μισοσκόταδο που βασιλεύε μεσα στο μοναδικό και υγρό δωμάτιο του υπόγειου και την άκουγα που βογγούσε—κι' αυτό και τα τέσσερα αδελφάκια του πεινούσαν. Αυτό ήταν όλο. Τίποτε το πιο απλό, τίποτε το πιο συνηθισμένο που κλείνει μέσα τον το αιώσιο της φτώ-

Θα χόρταινε γλυκά και προπάντων τσοκολάτα που τον τρελλάνει

Θα γύριζε τα μαγαζιά ν' αγοράσει ό,τι χρειαζόταν

δομή όπου δούλευε, ή μάννα ήταν βαρειά άρρωστη—και την έβλεπα τώρα άμυδρά μέσα στο μισοσκόταδο που βασιλεύε μεσα στο μοναδικό και υγρό δωμάτιο του υπόγειου και την άκουγα που βογγούσε—κι' αυτό και τα τέσσερα αδελφάκια του πεινούσαν. Αυτό ήταν όλο. Τίποτε το πιο απλό, τίποτε το πιο συνηθισμένο που κλείνει μέσα τον το αιώσιο της φτώ-

χειας δρόμα. Θεέ μου, μη νομίσης αγαπητή μου Διάπλασις, πώς είμαι κανέναν μεγάλο φιλόδημος ή αλτρουϊστής. Άλλοίμονο, είναι μεγάλος ο άνθρωπος εγωϊσμός και σε άλλη περίπτωση πολύ πιθανόν να μην έδινε καμμία προσοχή, ίσως ούτε καν θα σταματούσα. Άλλά εκείνη τη βραδυά θέλησα τόσο πολύ να φανώ αγαθός, έννοιωσα τόσο έπιτακτική την ανάγκη να κάνω το καλό, πόθησα τόσο πολύ να δω τα βουρκωμένα μάτια του παιδιού να λάμπουν και να αισθανθώ να με κυριεύη ή μεγαλύτερη χαρά που μπορεί να αισθανθώ άνθρωπος, ώστε δεν στάθηκα, δεν μπόρεσα να σκεφθώ τίποτε. Γύρισα τρέχοντας στο σπίτι, ανέβηκα τρία-τρία τα σκαλοπάτια, άνοιξα με όρμη το συρτάρι μου και... κι έννοιωσα μιá από τις μεγαλύτερες άπογοητεύσεις που δοκίμασα ποτέ στη ζωή μου...

Αργότερα, όταν βρήκα καιρό, κάθησα να σου γράψω. Είμαι πιά έντελώς βέβαιος ότι αν είχα το χιλιάριο και το έδινε εκείνη τη βραδυά στην άρρωστη χήρα και τα φτωγά παιδιά της. Το μόνο πράγμα για το οποίο δεν είμαι βέβαιος είναι αν δε σε ζάλισε και αν σε ικανοποίησε ή απάντησή μου».

— Βραβείο! είπε αυτή τη φορά ή κυρία Διάπλασις ή ίδια. Και μάλιστα πρώτο. Να σάς πω την αλήθεια, θα προτιμούσα για το πρώτο Βραβείο μιá απάντηση πιδ... εγωϊστική. Λάσαμε στα παιδιά ένα χιλιάριο για να το κάμουν ό,τι θέλουν. Έ, δεν ήταν περίπτωση να θυμηθούν τη φτώχεια και την άθλιότητα του κόσμου; έπρεπε ν' αγοράσουν κάτι για τον εαυτό τους, να κάνουν ένα ταξίδι, μιá διασκέδαση και καθεξής. Έπειδή όμως δεν έχουμε απάντηση τέτοιου είδους που νάξίζει τόσο, δεν μπορώ νάρνηθώ το Πρώτο Βραβείο στον Γκάλικ, που ή απάντησή του είναι σωστό λογοτέχνημα. Τάλλα, Άνανία, θα σου τα υπαγορεύω ύστερα, αφού δώσω κι μιá μυιά στους σωρούς σου. Έπίσης και την Έρώτηση της επομένης Κυριακής. «Λύεται ή συνεδρίαση» όπως και της Άτζε Τράμ.

Σηκώθηκαμε. Άλλά τότε είδαμε την Κυρά-Μάρθα να μας κοιτάζει γελαστή, σά νάθελε να πη κάτι... άστείο.

— Τι είναι κυρά-Μάρθα;

— Δέ μου λέτε, σάς παρακαλώ... ή επομένη Κυριακή τι θα είναι;

— Τόν αριθμό της έννοεις; Μ' αφού αυτή είναι Τεσσαρακοστή Τρίτη, ή επομένη θα είναι ή Τεσσαρακοστή Τετάρτη.

Το παράξενο χαμόγελο της κυρά-Μάρθας δυνάμωσε.

— Ναί, είτε μετά την Τρίτη έρχεται Τετάρτη. Μετά την Τεσσαρακοστή όμως; Πάσχα μου φαίνεται. Όστε ή έ-

πομένη Κυριακή πρέπει να είναι... Πάσχα-Τετάρτη.

Νέος χαλασμός κόσμου στο γραφείο. Νέα έντρομη φυγή της Πίσσας. Τι γέλια ήταν εκείνα; τί άλλαλαγμός; — Ορίστε, όρίστε έλεγε γελώντας με την καρδιά της ή κυρία Διάπλασις. Ός και ή κυρά Μάρθα κατάντησε να κάνει άλογοπαίγνια! Θανασιτά τα έργατά σου, Άνανία!

— Δέν φταίω εγώ. Φταίει ή άτμόσφαιρα που δημιουργήθηκε δώ-μέσα σήμερα. Η Κυριακή μας ήταν φαιδρότατη. — Αυτό το παραδέχομαι, είπε ή κυρία Διάπλασις και μιá από τις ωραιότερες που έγιναν ποτέ.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γκάλικ [20Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τρισκατάρατος [18Ε]. — Άτζε Τέ Τράμ [18Ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Στέφανος της Δόξης [17Ε]. — Μικρός Δόρδος [15Ε]. — Σιγή [14Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ από [12Ε] εις έκαστον: Κορυδαλός, Σίφοννας, Κωνστ. Όθ. Δρακάτος, Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, Κατάσκοπος 33, Μεταγχολικός Ονειροπόλος, Γιούλι, Άθηνά, Άδολάρ, Άντωνία Άντ. Βλησιμιά, Χρυσή Τσέγκου, Λευκή Καρέλια.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ από [10Ε] εις έκαστον: Όλοι οι λοιποί που αναφέρονται στην κρίση.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ 44η ΚΥΡΙΑΚΗ

Άπ' όσες έλληνικές λαϊκές παροιμίες ακούσατε ή διαβάσατε, ποιá σάς άρέσει περισσότερο και γιατί;

Δέν πρόκειται να μās άραδιάσετε όσες παροιμίες ξέρετε. Μία μόνο. Κι' αυτήν θα έξηγήσετε, θα σχολιάσετε και θα πητε, αν ξέρετε, ή αν μαντεύετε, από τί προήλθε. Όυτε είναι ανάγκη να γράψετε πολλά. Καθώς βλέπετε, παίρνουν βραβείο κι' οι πιο σύντομες απαντήσεις.

Νά γράψετε καθαρά την απάντησή σας σε χωριστό χαρτί («Απάντηση στην 44η Κυριακή της Διαπλάσεως») με τόννομα, το ψευδώνυμό σας κτλ., και να τη στείλετε ως τις 15 Οκτωβρίου.

Κατ' έντολήν της Διαπλάσεως
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Τι πάθατε; έκανε. Έχετε να φάτε ξύλο, σάν γυρίσουμε.

— Αυτό θέλουμε κι' έμεϊς. Αυτό κι' έμεϊς ποθούμε, είπε ο Ντάν. Άς βρεθούμε στο καράβι και ό,τι κι' αν μās κάνουν είναι καλοδεχούμενο. Γιατί μās έτυχε μιá συντροφιά όχι και τόσο ευχάριστη.

Και καθώς ο μάγειρος τους πετούσε ένα σχοινί για να τους ρυμουλκήση, του διηγήθηκε όλη την ιστορία.

— Ναι αι αι! Για το μαχαίρι του ήρθε, απάντησε ο μάγειρας. Και δεν είπε τίποτε άλλο.

Ποτέ το μικρό Έδω Εϊμαστε καθώς κουνιόταν άπάνω στα κύματα δεν τους φάνηκε πιδ έπιθυμητό παρά όταν τους έπήγε πίσω εκεί με τα κουπιά ο μαύρος μάγειρας, ο γεννημένος και άναστημένος μέσα στην όμίχλη. Από μέσα έβγαине μιá ζεστή φωτεινή άντανύγεια και από την πλώρη ξεχυνόταν ή όρεκτική εω-

διά της κουζίνας και έμοιαζε σάν ούράνια μελωδία ή φωνή του Ντίσκο, και την άλλην, που γεροί και όλοζώντανοι, κρεμασμένοι, από την κουραστή της πλώρης, τους έβαζαν ένα κοστούμι, ξύλο που θα το θυμόνταν σ' όλη τους τη ζωή. Μά ο μάγειρας δεν είχε το δεύτερό του στη στρατηγική τέχνη. Δέν πλευρίζε τις βάρκες πριν διηγηθώ τα κυριώτερα σημεία της περιπετείας και καθώς μανουβράριζε και βολτάριζε ένα γύρο, για να βρή δηθεν καλό μέρος να πλευρίσει, έξηγοüse ότι ο Χάρβεϊ ήταν τόσο τυχερός, ώστε ξόρκιζε και τη μεγαλύτερη άκόμη γρουσουζιά. Έτσι οι δυο μούτσοι άνέθηκαν στο καράβι μάλλον σάν ήρωες έστω και κάπως άνησυχαστικοί, παρά σάν φταίχτες και άντι να τους ξυλοκοπήσουν για την άνησυχία που προκάλεσαν, άρχισαν όλοι να τους ρωτούν σχετικά με την περιπέτειά τους. Ο Πέν έβγαλε σχεδόν όλόκληρη άγόρευση,

κατακεραυνώνοντας την άνόητη πίστη στις δεισιδαιμονίες; μά είχε έναντιόν του σύσσωμη την κοινή γνώμη που τάχθηκε με το μέρος του μεγάλου Τζάκ ό οποίος ως τα μεσάνυχτα διηγόταν τις πιδ άντρατριστικές ιστορίες για βρυκόλακες και για φαντάσματα. Η επίδραση από τις διηγήσεις αυτές ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κανέναν δε σκέφθηκε να τον κατηγόρηση για «είδωλολατρεία», όταν ο μάγειρας έβαλε επάνω σε μιá ταβλίτσα ένα γλύκισμα καμωμένο με άχνη άλευριού και νερό, μιá πρέζα άλάτι κι' ένα κερι άναμμένο και τα κατέβασε στη θάλασσα από την πλώρη για να ήσυχάση ο Φραντσέζος, αν είχε άκόμη σκοπό να τους κάνει κι' άλλες φασαρίες. Ο Ντάν άναψε το κερι, γιατί αυτός είχε αγοράσει το μαχαίρι και ο μάγειρας μουρμούριζε από μέσα του διάφορα ξόρκια όσην ώρα το τρεμουλιαστό φώς του κεριού έξακολουθούσε να διακρίνεται επάνω στο νερό.

— Τι ιδέα έχεις για την πρόσδο και για τις δεισιδαιμονίες των καθολικών; ρώτησε ο Χάρβεϊ τον Ντάν,

όταν τελείωσαν τη βάρδια τους και κατέβαιναν να κοιμηθούν.

— Χμ! μου φαίνεται πώς δεν είμαι προληπτικός και πώς αγαπώ την πρόσδο όπως καθένας, μά όταν τυχαίην ένα πεθαμμένος ναύτης από το Σάλν-Μαλδ να κοκκαλώνη από το φόβο δυο δυστυχισμένους μούτσους για ένα μαχαίρι που δεν αξίζει πάνω από είκοσι δεκάρες, τότε μά την αλήθεια, ό,τι και να μου πη ο μάγειρας το πιστεύω. Τι να σου πω, στους ξένους δεν έχω καμμία έμπιστοσύνη, είτε ζωντανοί είναι, είτε πεθαμμένοι.

Τό άλλο πρωτό ωστόσο, όλοι, εκτός από τον μάγειρα, έννοιωθαν τον έαυτό τους κάπως ντροπισμένο για όσα είχαν κάνει την προηγούμενη βραδυά. Ρίχτηκαν με τα μούτρα στη δουλειά κι' έβγαλαν διπλή από άλλες μέρες δίχως να μιλούν ο ένας στον άλλον παρά μ' ένα ύφος σάν θυμωμένοι.

Τό Έδω Εϊμαστε πάλευε με το Πάρρουνόρμαν ποιδ θα συμπληρώση γρηγορώτερα το λίγο φορτίο άκόμη που του έμενε. Σε τέτοια όξυτητα έφθασε αυτός ο άγώνας, ώστε στο τέλος έλαβαν μέρος και τα άλλα ψαράδικα και έβαζαν και στοιχήματα—ταμπάκο και καπνό για το ένα ή για το άλλο καράβι. Όλοι δούλευαν στο ψάρεμα ή στο καθάρισμα των ψαριών όπου έπεφταν κάτω άποκαμωμένοι από την κόυραση. Άρχιζαν το πρωτό, πριν φέξη και τελειωναν όταν σκοτεινίαζε τόσο πολύ, ώστε δεν μπορούσαν πιά να ιδούν.

Χρησιμοποίησαν ως και το μάγειρα για να ρίχνη ψάρια και κατέβασαν τον Χάρβεϊ κάτω στ' άμπάρι για να περνάη το άλάτι, ενώ ο Ντάν άνέθηκε επάνω και βοηθούσε στο καθάρισμα. Για καλή τύχη κάποιος από το Πάρρουνόρμαν έπεσε κι' έβγαλε το πόδι του κι' έτσι το Έδω Εϊμαστε ένίκησε. Ο Χάρβεϊ άπορούσε και άναρρωτιόταν πώς ήταν δυνατό να χωρέση μέσα στ' άμπάρι έστω κι' ένα ψάρι άκόμη πάρα πάνω, μά ο Ντίσκο και ο Τόμ Πλάττ στοιβαζαν άκατάπαυτα, πιέζοντας τη μάζα με βαρείες πέτρες που τις είχαν βγάλει από τη σαβούρα, και κάθε βράδυ που σχόλαζαν είχε έσα-έσα για μιá μέρα δουλειά άκόμη».

Ο Ντίσκο δεν τους τό έφάνέρωσε όταν σώθηκε όλο το άλάτι. Μόνο πηγε πίσω στην πρύμη και άρχισε να ξεδιπλώνη το πελώριο μεγάλο πανί. Αυτά έγιναν στις δέκα το πρωτό

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

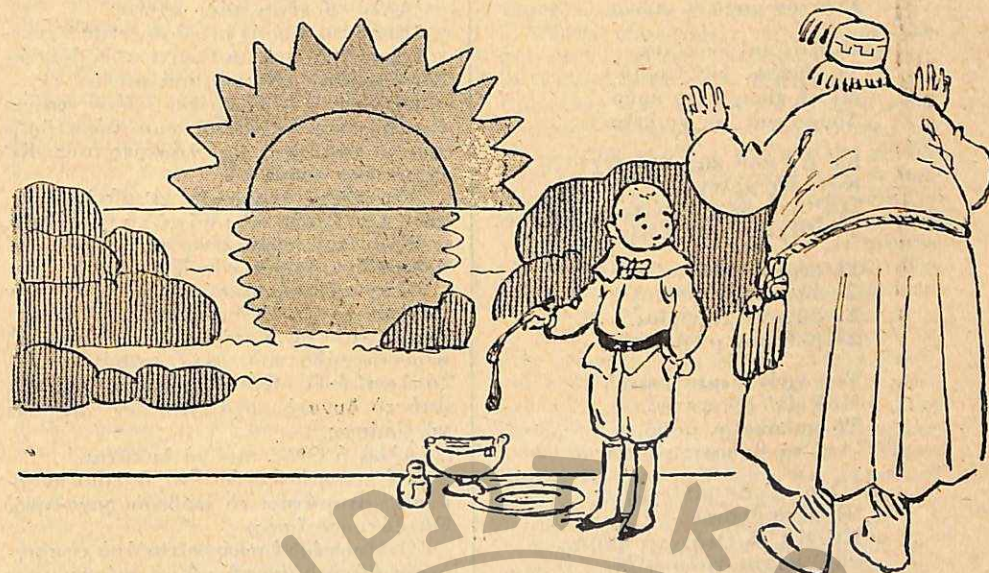
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

11.

— Ευχαριστώ, είπε της Μαργαρώς. Άφησέ με τώρα να φάγω με την ήσυχία μου. Δέ θέλω τίποτ' άλλο.

Η ύπηρέτρια έφυγε κι' ο Κωστάκης έμεινε μόνος για να κάμη εκείνο που ήθελε. Έφαγε το κρέας του, αλλά όσο μπορούσε πιδ ξερό—με λίγη σάλτσα, με λίγη μουστάρδα—και κράτησε ένα κομματάκι, που το έδεσε στο πηρούνι του, αφού το έκαμε... ξαντό. Αυτό θάταν το πινέλλο του (κι' αλήθεια, το βωδινό κρέας έχει ίνες που μπορούν νάντικαταστήσουν τις τρίχες του πινέλλου). Χρώματα, καθώς είπαμε, είχε: την κόκκινη σάλτσα και την κίτρινη μουστάρδα. Έκαμε και λίγο μαύρο, ξεπλένοντας με νερό τη μπογιά απ' τα παπούτσια του. Δέν του έλειπε παρά γαλάζιο. Μά γαλάζιος ήταν ο τοίχος της καμαρούλας του, κι' άκριβώς στον τοίχο θα έκανε το νέο του άριστούργημα.

Σε μιá ώρα το είχε τελειώσει. Και ξέρετε τί ήταν; «Τό ήλιοβασίλε-

μα στους βράχους». Γιατί τα χρώματα που είχε γι' αυτό το θέμα ήταν κατάλληλα. Άνάμεσα σε δυο σταχτόμαυρους βράχους έκαμε έναν πελώριο κόκκινο ήλιο και γύρω του σκόρπισε διάφορα άλλα χρώματα, κοκκινοκίτρινα, γαλαζιοκόκκινα, γαλαζοκίτρινα, για να μιμηθώ άπάνω-κάτω τον όριζοντα όπως είναι στη δύση.

Μά την αλήθεια, για τοιχογραφία καμωμένη με πινέλλο από κρέας και με σάλτσα ντομάτα και μουστάρδα, δεν ήταν άσχημο. Και με το δικίο του ο Κωστάκης καμάρωνε το έργο του ώρες...

«Είμαι ή δεν είμαι ζωγράφος; έλεγε μέσα του. Ο καλός ζωγράφος μπορεί να ζωγραφίση και χωρίς μπογιές... άγοραστές. Νά, και με το φαί του!

Τάπογεμα, μπήκε στην καμαρούλα ο παππούς για να ιδή αν... μετάνιωσε. Και φαντασθήτε την έκπληξή του όταν είδε στον τοίχο τις καινούργιες... μουντζούρες, κι' άκουσε από τον Κωστάκη τον ίδιο πώς και με τί τις είχε κάνει.

Άλλ' αυτή τη φορά ο παππούς δεν εδύμωσε: Συγκινήθηκε. «Ίδές, είπε μέσα του, το καίμένο το παιδί τί σοφίζεται και τί κάνει, για να γίνη ζωγράφος! Άμαρτία είναι να το εμποδίζω». Του έδωσε λοιπόν πίσω τα κατασκευμένα, δηλαδή, το κουτί με τις μπογιές και τα πινέλλα, και μόνο του ζήτησε να υποσχεθώ πώς δε θα ζωγραφίσε πιά σε ούτχα, σε έπιπλα ή σε τοίχους, ούτε σε βιβλία, παρά μόνο σε χαρτιά και στο λεύκωμά του.

Ο Κωστάκης έδωσε το λόγο του πρόθυμα. Και τότε ο παππούς του υποσχεθήκε κάτι που τον χαροποίησε περισσότερο: Άπό τον Όκτώβρη θα του έπαιρνε και δάσκαλο της ζωγραφικής, για να του μάθη την τέχνη καλά και να μην είναι πιά «καλλιτέχνης αυτοδίδακτος».

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ελν' άραγε ντροπή,
Κάθε παιδί νά πη
Πόση χαρά μās φέρει
Τ' όμορφο καλοκαίρι;

— Όμορφο; — Μή ρωτās
Άφου σχολείο δέν πās;
Μ' άκουσε τώρα άπόνα,
Γιά τόν κακό χειμώνα.

Βιβλίο και δουλειά
Τη σάκκα, την ποδιά
Με τη βροχή, τó κρύο
Δρόμο γιά τó σχολείο.

Κι' αν πού και πού ξεχνās
Κάτι νά μελετās
Άπ' όσα δέ κενεύεις,
Τί θέλεις, τί γυρεύεις;

Σέ δέρνουν δώ κι' εκεί,
Σ' άφήνουν νησιτική,
Σέ βάζουν τιμωρία,
Σέ βλέπουν μ' άπορία.

Του χρόνου μιá εποχή
Μου είν' άγαπητή!
Τό καλοκαίρι μόνο,
Άπ' τά βάσανα γλυτώνω.

Όσο κι' αν είν' έστωτό.
Έγώ τó άγαπώ
Κι' εϊδ' ό Θεός νά φέρη,
νάν' πάντα καλοκαίρι.

Χρυσή Πεταλούδισσα [Γ]

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Έκείνη τη βραδυά είχα πέσει νά κοιμηθώ πύ νωρίς άπό τó συνηθισμένο. Έκανε ζέστη κι' είχα άφήνει άνοιχτά τά τζάμια, μέ μισόκλειστα μόνο τά παρθυρόφυλλα. Άλλά δέν ξέρω γιατί— ίσως λόγω τού καύλου πού είχα πιεί λίγο πρίν πλαγιάσω— ύπνος δέ μου έχόταν. Γύριζα και στριφογύριζα στό κρεβάτι μου, πότε στό δεξί και πότε στό άριστερό πλευρό, αλλά τίποτε!

Η άγρύπνια δέ μ' άφινε. Ήταν κι' αυτό τó εύλογημένο ραδιόφωνο, στό επάνω πάτωμα ίσα-ίσα πάνω άπό την κάμαρά μου, πού έπαίξε τόσο άσχημα και άγρια! Όθλεγε κανείς πώς έπίτηδες διάλεξαν και πήραν τόν χειρότερο σταθμό...

Ύστερα άπό κάμποσην ώρα, έπιτέλους σταμάτησε. — Έ, σκέφτηκα χαρούμενος. Ίσως μέ πάρει τώρα πιά ό ύπνος.

Μά πού! Έαφνικά, άκούω κάτι διμυλίες, σχεδόν σύριζα στό παρθυρό μου. Τί είναι;

Άπλούστατα: Δυό γειτονικές ύπηρεσίες, άπό τά μπαλκονάκια της κουζίνας, διηγούνται ή μιá στην άλλη τίς έντυπώσεις της ήμέρας:

— Σήμερα είχα πολλές δουλειές. Ψήσαμε αυτό... συγυρίσαμε εκείνο...

— Για τó Θεό, κορίτσι μου, φτάνει πιά. Λυπηθήτε με κι' άφήστε με νά κοιμηθώ! μουρουρίσα μέσα στό δόντι μου.

Ύστερ' άπό μιās σχεδόν ώρας κουβέντα έπαυαν κι' αυτές.

— Έ, τώρα πιά ήσυχία. Νά τος ό Μορφέας, πλησιάζει!

Άλλά τί είναι πάλι τούτο;

Ένας καταροράχης άπό νερά χύνεται ξαφνικά στό μπαλκόνι πού βρίσκεται έξω άπό τήν κάμαρά μου:

«Χορρψ!» — Τί τρέχει! Μου φαίνεται πώς στό επάνω πάτωμα τώρα βοήκων νά ποτίσουν τίς γλάστρες τους. Κι' έχουν ένα σωρό...

Έπιτέλους σταματάει κι' αυτό τó κακό. Άς έλλιπω πώς θά ναι τó τελευταίο.

Είναι πιά περασμένα μεσάνυχτα κι' άκόμα δέν βοήκα τόν ύπνο μου.

Ξαφνικά πάλι, άκούω ένα θόρυβο σάν γκαζουιχανή. Ό διπλάνός μου θυρωρός, έβγαλε άπό τήν πολλή ζέστη τη στρωματάδα του στην ταράτσα και έάπλωσ' εκεί. Πιό έννοηλτικό πράγμα άπό τó δυνατό ροχαλητό δέν πιστεύω νά ύπάρξη.

Άλλά ό Θεός πιά μέ λυπάται.

Μιά στιγμή άκούω ένα βήξιμο κι' άμέσως σταματάει τó φοβερό ροχαλητό. Θά έξπνισσε ίσως.

Ό Μορφέας έπωφελεϊται άπό τη στιγμή αυτή διακοπή και μέ παίρνει στην άγκαλιά του... Κι' ήσυχάζετε πιά κι' έσείς άπό τη φλυαρία μου.

Άδολαο [Β]

ΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ ΣΟΥ!

Γνωστό σέ όλους σας είναι πώς ή Τρίτη είναι μέρα γρουσουζιάς, μέρα κατά τήν οποία κανείς δέν άποφασίζει νά καταιασιτση μέ σοβαρή δουλειά.

Ό διάβολος λοιπόν της Τρίτης έβαλε τó ποδάρι του και στό σχολικό μας πρόγραμμα. Άφου Σάββατο και Δευτέρα έχουμε τά πιό εύκολα μαθήματα και τήν Κυριακή άνάπαυση, τήν Τρίτη μās τυχαίνουν τά δυσκολότερα: Άρχαία, Φυσικά, Μαθηματικά, και... ούτω καθεξής!

Ό ύποφαινόμενος συνηθισμένος άπό τίς τρείς προηγούμενες μέρες νά τεμπελιάζει δέν τού καλόδεχεται νά δουλέψη τó βράδυ της Δευτέρας και τήν παθαίνει.

Τήν τελευταία φορά όμως άποφάσισα νά ξεορκίσω τη γρουσουζιά και στρώθηκα άπό νωρίς στη δουλειά. Θα παρουνίσιαζα στόν καθηγητή μας τών Άρχαίων τετράδιο Γραμματικής πού θά κανε στράκες. (Ό κ. καθηγητής μας έχει ιδιαίτερη άδυναμία στό όμορφα

τετράδια). Θα έδιωχνα τη γρουσουζιά, πού μέ βασάνιζε στό μάθημα τών Άρχαίων!

Άφου λοιπόν ξεπερέδωσα όσο τó δυνατό πύ γήγορα μέ τά άλλα μαθήματα και έκανα ένα πρόχειρο... μασσάς στό χέρι μου, άρχισα, έπιστρατεύοντας κόκκινα, μώβ και πράσινα μελάνια, νά καλλιγράφω τη γραμματική μου.

Έδούλεψα σκληρά μέχρι τίς δέκα τó βράδυ, κουράστηκα, αλλά τί τά θέλετε;

Η γραμματική γίνηκε χάρμα όφθαλμών. Δέ χόρταινα νά τη βλέπω. Μετά, έκλεισα τó τετράδιο και χώθηκα στό κρεβάτι, όνειρευόμενος τούς έπαίνους της έπομένης.

Και ή καταραμένη μέρα ξεμερώνει. Συνώντας οίχνο μιá ματιά στό ρολόι μου και βλέπω πώς είναι κιόλας έφτάμισυ. Στίς όχτώ παρά τέτατο πρέπει νάμαι σχολειό. Πλένομαι στό γήγορα, ντύνομαι στό γήγορα και άλλοίμονο!

Βάζω και τά πράγματα στη σάκκα μου στό γήγορα και ξεκινάω γεμάτος έλπίδες γιά τó σχολείο.

Τό μάθημα άρχίζει. Συνοφρομένος και τρομερός ό κ. καθηγητής άρχίζει τήν έπιθεώρηση τών τετραδίων. Έγώ, αντίθετα πρός άλλοτε, έχω κρυφή χαρά. «Θά τόν κάνω, σκέπτομαι, ν' άφισή τó ύφος του και νά μέ συγχαρή».

Άνοίγω τη σάκκα μου και ψάχνω γιά τó τετράδιο... μά... τί έγινε; Νά, τó τετράδιο τών Μαθηματικών, τó βιβλίο τών Φυσικών και— ό, Τρίτη φοβερή— τó τετράδιο τών γαλλικών αντί γιά της Γραμματικής.

Μέ πιάνει ζάλη. Βλέπω τήν τάξη νά γυρίζει άνάποδα... πράσινα, κόκκινα, μώβ μελάνια και τó... καημένο τετράδιο!

Και σά νά προέχεται άπό τόν άλλο κόσμο φτάνει άδυσώπητη και τρομερή στ' αυτιά μου ή φωνή τού καθηγητή:

— Τό τετράδιό σου!

Τόν κοιτάζω σά χαζός... Δέν ξαναρωτάει. Μόνο μου λέει:

— Γράψε! Νά κληθί γι' αύριον τó ρήμα «παιδεύω» σ' όλες τίς έγκλίσεις και χρόνους μέσης και ενεργητικής φωνής. Και... δύο ώρες στη γωνία.

Κανούργια χαλάδα μέ πιάνει.

Ό, Τρίτη! Τρίτη! Μέρα γρουσουζιάς, σκληρή, καταραμένη! Ό, κ. καθηγητή, μέ τήν άδυσώπητη φωνή. Όταν άκούω «τό τετράδιό σου» κι' αυτό... δέν ύπάρχει... είναι σπiti!

Κακόμοιρε έαυτέ μου!

Ταταρτίνος της Ταρασκόνης [Β]

ΟΛΟΓΥΡΑ ΣΤΟ ΜΩΛΟ

Μακριά άπ' τά μάτια τών ανθρώπων, σέ μιάν άκρη τού νησιού, βρίσκεται ό μώλος. Δέν είναι σάν τάλλα τά λιμάνια: αυτός δέν έχει ούτε προκυμαία, ούτε μεγάλα καράβια, ούτε φανάρια φωτεινά. Είναι μικρός ό μώλος τού νησιού, μέ φωτεινά φανάρια τά κάτασπρα σπιτάκια του, μέ άκίνητα, αιώνια, μεγάλα καράβια τά δυό άπέναντι νησιά.

Βλέπουν οι καλοί ψαράδες τά φανάρια τά δικά τους, τά άγαπητά, τά γνωρίζουν άπό μακριά κι' έπιστρέφουν πάντοτε κοντά σ' αυτά... Λίγο παρέρει, ψηλά στόν άμμουδένιο λόφο είναι ό μώλος, ό παλιός άνεμόμυλος τού μώλου, ό πτωχός πού πότε άλέθει τó στάρι τó γλυκό, πότε φαίνεται νά γυρίζει έτσι, σάν νά ρυθμίζει τόν χρόνο της δουλειάς.

Άπέναντι άπ' τó μώλο, μπροστά, άριστερά και δεξιά άπλώνεται άπέραντη ή θάλασσα. Μέ λύσσα σπάζουν τά κύματα τόν χειμώνα, και τ' άπέναντι νησιά μέ τόν θαλασσινό τόν Άγιο μπρούν νά τά έμποδίσουν. Γλυκά-ήσυχα παίζουν τó καλοκαίρι μέ τήν άμμο και γίνονται οι πιό άγαπημένοι φίλοι!

Πίσω άπ' τη Τούμπα, στή λίμνη μέσα στην καθαρή τήν άμμο, παίζουν όλημερίς τά «ψαροπαδιά» τά μικρά. Κάνουν, κτίζουν καράβια «στεριανά» μέσα στην άμμο, βαθείά. Σάν όμως δούν πώς εκείνα δέν πλέουν, δέν ταξιδεύουν μακριά, ναυπηγούνε καινούρια άληθινά, και μέ τιμόνι και μ' πανιά.

Στά λίγα τού μώλου σπiτια, οι γλυκιές μαννάδες, μέ τά κίτρινα μαντήλια στό κεφάλι, ζυμώνουν, άσβεστώνουν, φαίνουν στην άργαλειό. Ποτέ δέν κάθονται άργές παρά μόνο της γιορτινής ήμέρας...

Πόσο γλυκά είν' όλα στό μώλο...

Εύλογημένοι άνθρωποι, σεις ζητε γεννημένη μέσ στις φύσεις τά όμορφα στολίσια, άφήστε με και μέ νά παίζω μέ τά μικρά παιδιά σας, νά πλέσω μισόγυμνος και γώ τά καραβάκια στό γυαλό, νά φωνάξω, νά τρέξω ξυπόλητος στην καθαρή τήν άμμο!... Εύλογημένοι άνθρωποι!... Εύλογημένη γη!...

Σκυριανόπουλο [Β]

Σημ. Τά «στεριανά» καράβια είναι ένα παιχνίδι πού γίνεται στην άμμο. Κατασκευάζεται δηλ. τó καράβι μέ όλα του τά έξαρτήματα κα' εκεί μέσα άλλος ναύτης, καπετάνιος, ή κυβερνήτης παίζεται τó «καράβι».

Η αντίθεση αυτή μέ τά καράβια. Τά πανιά γίνονται γιά νά δείχτη τó πνεύμα τών παιδιών: ή άληθινή θάλασσα, τά άληθινά καράβια, τά άληθινά ταξίδια τά άληθινά «ναυτοπούλια».

Σ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Καθηγητής: Πώς κάμνει, Γιώργο, ό άόριστος τού άμελώ;

Ό Γιώργος: Ήμέλησα.

Ό Καθηγητής: Πες και σύ, Καπυταίν Μπλούντ, τόν παρακείμενο.

Ό Καπυταίν Μπλούντ: Ή μύγα!

Έβερεστ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήναι, 42 όδός Εϋριπίδου
τήν 10 Αυγούστου 1939

ΤΟ σημερινό φυλλάδιο θά τó λάβετε μέ κάποια καθυστέρηση. Έπρεπε, βλέπετε νά γραφτή αυτή ή μεγάλη «Κυριακή», νά στοιχειοθετηθώ μέ φιλά στοιχεία, νά γίνουν κι' οι ένδεκα εικόνες της, και φυσικά δλ' αυτά άπαίτησαν περισσότερο καιρό άπ' τó συνηθισμένο. Άλλά ή μικρή καθυστέρηση δέν θά λιγοστήψη βέβαια τη χαρά σας, εάν θά φτάση στό χέρι σας τó πολυσύνθετο αυτό ζωδασκαόλιδο τού Αυγούστου κι' άνοίγοντάς τó θά ιβήτε, κάτω, άπό τήν ώραία εικόνα τού κ. Βώττη, τόν τίτλο «43η Κυριακή της Διαπλάσεως». Κι' είναι μιá Κυριακή μέ τά δλα της, άπό εκείνες πού είχαμε νά κάμουμε χρόνια... Μόνο πού έπιασε πολύ τόπο και δέν έχώρεσε «Άθηνάκη Έπιστολή» και συνέχεια της «Ευφροσύνας». Έ, δέν πειράζει, στό έρχόμενο.

Πολύ, πολύ μ' έλύπησε, Γαργαντούα, ό θάνατος τού άδελφού σου Ίωκαντέρ. Κι' έγώ είχα καταλάβει πώς ήταν ένα έξαιρετικό παιδί άπό τά γράμματα πού μου έστειλες, κι' άκόμα θυμάμαι ένα μεγάλο του, άληθινά σοφό, όπου μου έξηγούσε τó ψευδώνυμό του. Τάλλα άς μένουν μεταξύ μας, άφου δέν θέλεις παρηγοριές. Πίστεψε όμως πώς και τόν πόνο σου τόν έννοιωσα δλ'άκρω, και τήν άπελπισία σου άκόμα...

Πήγασε, θά είδες τήν έγκριση τού ψευδωνύμου σου. Εύχαριστώ πολύ γιά τά καλά λόγια και χάρη πού άποφάσισες νά μπής και στην κίνηση Ναι, θά είσαι πολύ καλός μαθητής άφου και πέρου και φέτος προδιόδοθηκες μέ 19, και είμαι περήφανη πού άναγνωρίζεις πώς αυτό τó χροστής και σέ μένα γι'αί ώφελήθηκες πολύ τά τρία τελευταία χρόνια, άφ'ότου δηλαδή σ' έκανε συνδρομητή ή καλή μας Μακεδονικόν Έντελβαίς. Οι λύσεις δεκτές. Δικαίωμα συμμετοχής δέν θά πληρώσης άφου έχεις τώρα ψευδώνυμο.

Α, Τούρα, τί εύτυχισμένη θά είσαι τώρα πού βγήκες άπό τó Άρσάκειο όπου ήσουν έσωτερική—και μάλιστα ύστερα άπό τόσο καλές εξετάσεις— και ζής στην έξοχη κοντά στους γονείς σου! Είπα στόν κ. Φαίωνα πώς, άμα λαβαίνεις τó φυλλάδιο πρώτα—πρώτα τήν Έπιστολή τού διαβάσεις, κι' εύχαριστήθηκες πολύ. Σ'όδ έλλαξα τη διαύθυνση, σ'ό έστειλα και τόν Όδηγό. Δυό δραχμές πρέπει νά στείλεις άκόμα.

Πραγματικώς, Αύγή, πολύ ώραία αυτή ή γιορτή πού έδωσε τó σχολείο σας στό τέλος τού χρόνου. Άλλά τó καλύτερο γιά σένα θά ήταν βέβαια ή άναγγελία τών άποτελεσμάτων, όταν είδες πώς ό κόπο σου δέν πήγαν χαμένοι άφου πήρες τόν άνώτερο βαθμό της τάξης σου—19—κι' ένα πρώτο βραβείο άπό 1000 δραχμές. Εδως, παιδί μου. Τώρα περνās ώραία τίς διακοπές σου στην Κηφισιά άπ' όπου και μου γράφεις. Λύσεις έλαβα, τά κομμάτια σου περιμένουν τη σειρά τους.

Και σένα, Μελέαρχε, σέ συγχαίρω πού άπολύθηκες άπό τó Γυμνάσιο, μ' ένα τόσο καλό βαθμό. Τώρα λοιπόν σ'άς Άθήνας σπουδαστής. Μέ πολλή μου χαρά θά σέ γνωρίσω και προσωπικώς. Ναι, πολλοί στή Θεσσαλονίκη περιμεναν νά ιδούν τόν κ. Φαίωνα στην προμεέρα της «Στέλλας Βιολάντη», αλλά δυστυχώς δέν μπόρεσε

νάρθη. Σ'ό θά τόν ιβήξ τώρα πού θάρθης στην Άθήνα.

Αναστασία Σαββίδου, χαιρώ πού ένίκησες τούς διαταγμούς σου κι' άποφάσισες νά μου γράψης γιά νά σέ γνωρίσω. Περιμένο τώρα νά πάρης και ψευδώνυμο γιά νάσαι «τέλεια Διαπλάσοπούλα». Σέ συγχαίρω πού ήρθες πρώτη στην τάξη σου και σ' εύχαριστώ πού θά φροντίσης και γιά τη διάδοσή μου. Βλέπω πώς έχω άκόμα μιá καλή φίλη! δέν ήταν άμαρτία νά μή τήν ξέρω; Γράψε μου.

Είδα, Μυρτώ, τί ώραία περνās στό Καλαμάκι, και τώρα περιμένο γράμμα σου άπό τήν Ύδρα. Άρκατά καλό τó γαλλικό ποίημα της φίλης σου. Τό καμμάτι σου θά τó διαβάσω μέ τη σειρά του και θά σοβ πώ. Άν βάλης τά δυνατά σου στους Έκτάκτους Διαγωνισμούς δέν είναι άπίθανο νά πάρης και κανένα βραβείο. Τά εις όλα θηλυκά θέλουν όξεια: Χρυσούλα, βαγκούλα, άγούλα. Γιατί αυτά είναι της δημοτικής, κι' ό,τι κι' αν είναι τó α τους μās είναι άδιάφορο, γιατί στή δημοτική δέν ύπάρχουν μακριά και βραχεία.

Χαιρώ, Απολλώνιε, πού οι Λευκές λέξεις σέ διακόδεσαν περισσότερο κι' άπό τά Τυπογραφικά Δάθη. Έβρεις όμως, δέν τίς βρήκες όλες. Είναι δώδεκα και σ'μειώνεις μόνο δέκα, κι' όχι όλες σωστές. Άν θέλεις έχεις καιρό νά μου στείλεις κι' άλλη άπάντηση συμπληρωμένη. Γιατί αν προσέξης καλύτερα και τά δώδεκα κενά θά ιβήξ, και μερικές λέξεις μπορεί νά τίς μαντέψης όρθότερα. Ό μπαμπάς δέν ποτεύω νά μή σοβ δώση τó Kodak γιά νά λάβης μέρος και στό Διαγωνισμό Φωτογραφίας. Γιά τούτο, είμαι βέβαιος πώς θά βρής.

Έχεις δικιο, Σίφουνα, στό Κρυπτογραφικό ύπάρχει μιá φορά και τó γράμμα Θ, και σ' ένα μέρος έχει παραληφθεί κατά λάθος ένα άρθρο. Θά πώ στό παιδί πόσο εύκολα τó διάβασες, γιά νά μή δειλιάσουν μπροστά στό έσπερογλυφικό. Κι' άλήθεια, μερικά δειλιάσαν κι' ούτε δοκίμασαν νά άποκρυπτογραφήσουν. Έλπίζω τó παράδειγμα σου νά τούς ένθαρρύνη.

Νηρέα, οι λύσεις σου δεκτές κι' άς πέρας ή προθεσμία. Είπαμε πώς όσα δέν δημοσιεύονται, οι λύσεις είναι πάντα δεκτές. Έξοχη ή εικόνα μέ τά δυό άλογα. Άλλ' άπό τήν Ήμερολόγιο τήν πήρες. Μήπως έλληνικό; Γιατί τότε δέν μπορώ νά τη δημοσιεύω. Ναι, δυστυχώς πολύ άπρόθυμα στέλγουν οι βραδυμένοι φωτογραφίες τους. Φαντάσου τώρα νά μή στείλη ούτε ό Γκάβριελ και ή έρχομένη Κυριακή νά είναι κολοδή. Γιατί, έβρεις, σέ κάθε «Κυριακή» δημοσιεύεται πολύ τιμητικά, σέ κορνίζα, ή φωτογραφία εκείνου πού βραβεύθηκε στην προηγούμενη. Παρά κάτω... δέν ξέρω τί λές. Κάνεις κάτι φιλά γραμματάκια πού δέν διαβάζονται ούτε μέ φακό.

Σηγή, τó γράμμα σου είναι παλαιό, όστε θά είδες πιά τούς Διαγωνισμούς πού θά σέ άπασχολήσουν εύχάριστα τó καλοκαίρι, και βλέπεις σήμερα και τήν «Κυριακή», όπου παίρνεις και βραβείο. Εδως, παιδί μου. Τώρα περνās ώραία τίς διακοπές σου στην Κηφισιά άπ' όπου και μου γράφεις. Λύσεις έλαβα, τά κομμάτια σου περιμένουν τη σειρά τους.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μοσχομάγκας ά. (ΘΚ). Άκρίτας, ά. (ΠΡ). Διαβατά- ρικο Πουλί, ά. (ΕΜ). Αίπος, ά. (ΔΔ). Τζών Σίνκλιρ, ά. (! ! . ;). Ραγισμέ- νο Βάζο, ά. (ΜΠ). Πέρης Δήλος, ά. (ΠΔ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων:

Τριανταφυλλάκι, κ. Ρεμής, ά. Πα- πουτσωμένος Γάτος, ά.

Η Διάπλασις ασπάζεται τούς φίλους της: *Νυχτοτράγουδο* (έτσι θα είναι, ό *Αίγαιοπελαγίτης* μπερδεψε τα δύο ψευδώνυμα *Νυχτοτράγουδο* και *Νυχτολούλουδο* και δέν άνέτρεψε στίς Έγκρίσεις όπου τό δεύτερο έχει κ. τό περίεργο είναι πώς τά μπερδεψα κι' εγώ και τού απάντησα πώς κατά λάθος στίς έγκρίσεις μπήκε α, ένώ τό *Νυχτολούλουδο* είναι κορίτσι). *Μικρόν Καλλιτέχνην* (τό ψευδώνυμο άνεκρίθη τε- τράδια έστειλα τό κομμάτι σου μέ τή σει- ρά του καλώς νά έλθης). *Γελαστόν Άντι- πιλοίαρχον* (είδα τί ώρατα πού πέρασες στό Βόλο καλώς ήλθες δέν ήξερα πώς οι εισαγωγικές αυτές θα γίνουν μετά τρία χρόνια, γιατί τότε θα λειτουργήσουν αυτά τά Λύκεια). *Βασιλέα Δηρ* (μέ χαρά έλα- βα γράμμα σου ύστερα από τόσον καιρό τό κομμάτι σου θα τό διαβάσω μέ τή σει- ρά του έλπίζω νά κρατήσης τώρα τήν ύπόσχεσή σου και νά μου γράφης συχνό- τερα έστειλα 17ο φυλλάδιο). *Πρόαινο άλογο* (έστειλα). *Μυγχάουζεν* (έλαβα και τό τρίτο σου γράμμα, μπράβο σου άνέκρι- να τό ψευδώνυμο, αλλά ή θεία σου δέν ήλθε άκόμα νά μου φέρη τίς 50 δρ. γιά λ)υμό σου). *Λούλαν Μπερελέκου* (τί καλά! μακάρι νάταν καθμερία άρθρα τής κ. Σπανούδη κι' έκτακτο: Διαγωνισμοί! ευ- χαρίστως θα σου στείλω τήν «Άδελφούλα» μέ αυτόγραφο τού κ. Φαίδωνος. Στοιχίζει 40, 50 μέ τά ταχυδρομικά.) *Παπου- τσομένον Γάτον* (σου έστειλα τήν «Άδελ- φούλα» μέ δυό λόγια τού συγγραφέα όπως τήν ήθελες ή προθεσμία τού βραβείου σου δέν είχε περάσει και εις άλλα! *Σύλλο- γον «Κοσμοπολίτην»* (όχι, έορτή από μένα δέν θα διοργανωθί στήν πόλη σας, ώστε μπορεί νά τήν αναλάβη ό Σύλλογός σας τά εκει Διαπλάσoύπουλα, όσα θέλουν νά συμμετάσχουν, θα τά καλόςετε μέ Μ. Άγ- γελία έγώ δέν μπορώ νά σάς δώσω όνό- ματα και διευθύνσεις.) *Ταγματάρχην* (κα- λό ταξίδι, περιμένω). *Μέλλοντα Ίναρον* (σου τό άνέκρινα στό 35ο καλό ταξίδι) *Σοφίαν Ι. Σφέτσου* (όδηγόν) *Ίσιδα Γα- λανομακάνα* κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 5 Αυγούστου άπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 289ου Διαγωνισμού Λύσεων. ΑΙ λύσεις τού φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι τής 12 Οκτωβρίου.

451. Δεξιόγρφος

«Δέν άκούεται ούτε ένα κύμα»
Όταν τούτη επικρατή.
Μά μέ ήσυχο τό βήμα
Κάποιος τήν άκολουθεί,
Και μαζί κάνουν τά δυό
Χρησιμότητα όρυκτό.

Πρόμαχος τής Έλευθερίας

452. Συλλαβόγρφος

Ένα θεόν αιγύπτιο
Αν μέ νησί συνάψης
Κάτι άχρηστο γιά πέταμα
Στή λύση σου θα γράψης.

Ρεπόρτερ

453. Άναγραμματισμός

Άπ' τά πήλινα δοχεία
Ένα παίρνω μοναχά,
Τού μπερδεύω τά στοιχεία
Και μπροστά μου ξαφνικά
Βλέπω ένα γιατρό άρχαιο
Έλληνα, πολύ σπουδαίο.
Πρόμαχος τής Έλευθερίας

454. Αίνιγμα

Άπόστολος τό άρσενικό,
Ό πιό μεγάλος ίσως
Αν θέλεις και τό θηλυκό
Πού γίνεται άπ' τό κοινό,
Είμαι γνωστή σου νήσος.
Πρόμαχος τής Έλευθερίας

455. Κλίμαξ

Σ—Σ
Σ— —Σ
Σ— — —Σ
Σ— — — —Σ
Σ— — — — —Σ
Σ— — — — — —Σ
Σ— — — — — — —Σ

Κάθε παύλα αντιπροσωπεύει γράμ- μα. Και άναγινώσκονται εκ των άνω: ζών, έπίθετον, ποταμός, νήσος τού Αιγαίου, άστήρ, τραγικός ποιητής, πο- ταμός τής Ελλάδος, άνώτατος στρα- τιοτικός.

Ρεπόρτερ

456. Κρυπτογραφικόν

123425678=Θεά.
2324464=Πόλις.
36564=Ίχθύς.
416364=Μέρος τού άνθους.
56764=Έγκλημα.
63658=Μέρος τού κτιρίου.
72564=Μετεωρολογικόν.
83=Όρα τού έτους.

Βασίλισσα Νεφερτίτι

457-461. Μαγικόν Γράμμα

Τή ανταλλαγή ενός γράμματος εις έ- κάστην των κάτωτι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αυτού, νά σχημα- τισθούν, άνευ άναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις. *πόνος, βήμα, μένος, χόμα, κήπος.*

Ρεπόρτερ

462. Ακροστιχίς εκ Συνωνύμων

Νά εύρεθούν συνώνυμα των κάτωτι λέξεων τοιαύτα, ώστε τάχρική των νά- ποτελούν άττικόν συγγραφέα:
άλλοδαπός, πολέμιος, μεσημβρία, θυ- μός, άγω, ταχύς, άσθένεια.

Βασίλισσα Νεφερτίτι

463. Φωνηεντόλιπον

χλπν-σθλν-μνν Ρεπόρτερ

464. Γρίφος

ηλ
ρικε ηλ ηλ
αι ηλ βα εβε
ηλ
ηλ

Πρόμαχος τής Έλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων τού φύλλ. 22

253. Παραμορφωμένος (παρά, μορφο- μένος). 254. Πίτυς (πί, τίς).—255. Όρά- σης-όασς.—256-257. Σιών-χιών, Χιών- Χίλων.—258.

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ 259-263. Διά τού
Τ Α Α: τάφος, άω-
Κ Α Μ Η Λ Ο Σ ρος, φανός, γέ-
Ρ Ο Ρ Ω ρας, βόας.—264.
Γ Σ Μ Ν ΔΡΥΣ (Δ-ίς,
Ο Ο Ρ-ίον, Υ-όρα,
Σ Σ Σ-κύρος).—265.

ΣΠΕΥΔΕ ΒΡΑΔΕΩΣ(Χού-Σης, Γούλι- Π- πος, ΌιλΕύς, άλκΥών, Φαί-Δων, Νηρ- Εύς, ΤρίΒων, ΕΙΡα, ΆρίστΑρχος, Δι- Δός, ΣεμΕλη, Δ(Ων, ΑΤΣα).—266. Τό δις έξαμαρτείν ούκ άνδρός σοφού.—267. Δέν είμαι ύπερήςφανος (δε, νί μ' ε- ύπερ ι φα-νός).

Τύποις Σεργιάδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—422]

Κατάσκοπε 33, ή [ΛΘ'—368] δέν είναι δική μου άγγελία! Τήν... έπαθες! ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΛΘ'—423]

Πρωτοπαίνοντας στό σαλονάκι σας, σάς χαιρετώ φιλικά! Διαπλάσoύκο- σμε, άλληλογραφούμε Γαλλικά; Γράψτε Καν Ίωάννα Τσοχαντάρη, Poste-Restante Πάτρας, διά Τάυ-Σή

[ΛΘ'—424]

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΗΝ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗΝ ΣΤΕΓΗΝ»

[ΛΘ'—425]

Ο Σπογγαλιεύς τού Αιγαίου, πρωτο- μπαίνοντας εις τόν κόσμον τής Δια- πλάσεως, άλληλογραφεί και ανταλλάσσει Μ. Μυστικά. Δ)οις Φωτεινόν Κλαδάκην, Σαπφούς, 8—Α Καλλιθέαν.

[ΛΘ'—426]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, ποία ή διευθυνσίς σας.—Κόμης ντε Τρεμόρ [ΛΘ'—427]

Ποιό Διαπλάσoύπουλο-α, από τήν με- γάλην τάξιν, θέλει νά γνωρισθούμε πνευματικώς μέ μία φιλική άλληλογραφία; Γράψτε Κωνσταντ. Άντωνάτον, Ψαρρών, 6—Α, Διά 321 Κόμης ντε Τρεμόρ

[ΛΘ'—428]

Διαβολάκια, άκόμα περιμένω τό δώρο γιά τό διαγωνισμό σας. Νίκη [ΛΘ'—429]

Ο Κόμης Φόν Σπέε, έγκατασταθείς έν Αθήναις από σύμμερον, γίνεται ό εκει αντιπρόσωπός μας. Προσέλήφθησαν εις τόν σύλλογον μέλη: Ρόξ-Μαρί, Περγινίπισσα Ούγκνέτ, Σεντεμένη Έλληνοπούλα.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[ΛΘ'—430]

Ο Ήρρεϋς άλληλογραφεί και ανταλ- λάσσει Μικρά Μυστικά στή διευθυνση (ΛΘ—398).

[ΛΘ'—431]

Η Δοίς μου είναι Ίωνος 11 και όχι Ζήνωνος 11, πού έτυπώθη κατά λά-θος στήν (ΛΘ'—414).

Θερμή Πατριώτισσα

[ΛΘ'—432]

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ Καταφθάνω εις Σδρον λίαν προσεχώς έτοιμάσετε... ύποδοχήν.

Μιχαήλ Στρογκώφ

[ΛΘ'—433]

Απ' όλα τά γνωστά και μη Διαπλάσoύ- πουλα θα περιμένω συμμετοχήν εις τόν προσεχή μέγαν πρωτότυπον Διαγωνι- σμόν.

Μιχαήλ Στρογκώφ

[ΛΘ'—434]

Προσοχή!!! Ο διαγωνισμός μας [ΛΘ—345] σημειώνει διαρκώς μεγα- λυτέραν επιτυχίαν. Και διά νά δημιουργη- θή άριστα μεταξύ των διαγωνιζομένων παρατείνεται μέχρι 30 Σεπτεμβρίου. Βραβεία έκλεκτότατα. Περιμένουμε ιδιαι- τέτως υποστηρίξη από τούς Στειρογρά- φους τού σκαλονιού τής Διαπλάσεως. Μό- νον οι Κωνσταντινοπολίται— ίσως δέν έ- στείλαν απάντησεις. Ας σπεύσουν όμως... Όλα άνεξαίρετα Διαπλάσoύπουλα και Διαπλάσοπούλες ές στείλουν απάντηση γιά νά μη χάσουν μία Έξαιρετική ευ- καιρία! Σπεύσατε!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[ΛΘ'—435]

Γιρέτα Γκάρμπο, έστειλες δεύτερο γράμμα; ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ